ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení dne 13. března 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Barboříka a soudců přísedících PhDr. Ivany Knausové, Ph.D., a Bc. Tomáše Koněvalíka, MSc., rozhodl takto**:**

Obžalovaný

Libor Š.

narozený dne xxx ve xxx, trvale bytem xxx, nyní ve vazbě ve Vazební věznici Olomouc,

je vinen, že

dne 17. 9. 2024 v době kolem 23:30 hod. v obci xxx, ve vnitřních prostorách rodinného domu č.p. , v úmyslu jiného usmrtit, po slovní rozepři opakovaně, nejméně dvakrát, bodl svého syna, poškozeného Zdeňka Š., nar. xxx, čtyřzubými vidlemi s dřevěnou násadou o celkové délce cca 194 cm s kovovými hroty o délce 30 cm, nejméně střední intenzitou do hrudníku a pravé strany krku, a tímto jednáním způsobil poškozenému zranění spočívající ve vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na pravé předněboční ploše krku v úrovni předního okraje pravého kývače a ve výši horního okraje štítné chrupavky s bodným kanálem směřujícím zdola nahoru, zepředu dozadu, s poraněním vnitřní hrdelní žíly a dvou trhlinách pravé společné krkavice, vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na přední ploše krku nad hrdelní jamkou s bodným kanálem probíhajícím šikmo, shora dolů, zleva doprava, zepředu dozadu, a vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na přechodu levé boční plochy krku a horní plochy levého ramene s bodným kanálem probíhajícím šikmo, shora dolů, zleva doprava, zepředu dozadu, v jehož rámci došlo k poranění horní části pravé plíce velikosti 4,4 cm x 0,6 cm a s trhlinou plíce, poškození s prokrvácením horní části levé plíce, průniku vzduchu do obou pohrudničních dutin a přítomnosti bublinek vzduchu v tkáních v oblasti pod pravou klíční kostí a ve svalovině podél páteře vlevo, čtyřech škrábancovitých kožních oděrkách na přední ploše levé horní části hrudníku mezi levou klíční kostí a levou prsní bradavkou probíhajících šikmo shora dolů, zleva doprava o délce 3 cm, 9 cm, 13 cm a 16 cm a škrábancovité kožní oděrce na vnitřní ploše dolní třetiny levého předloktí probíhající šikmo shora dolů, zezadu dopředu o rozměrech 3 cm x 0,3 cm, v jejichž důsledku byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě vykrvácením při poškození pravé krkavice a pravé hrdelní žíly, selháním srdeční činnosti při nasátí vzduchu do cévního průsvitu poškozené hrdelní žíly, udušením při kolapsu plic po průniku vzduchu do

pohrudniční dutiny a oběhovým selháním při natlakování vzduchu do pohrudniční dutiny, když k úmrtí poškozeného nedošlo jen díky poskytnutí včasné odborné lékařské péče,

tedy:

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo,

čímž spáchal

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **10 (deseti) let**.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to čtyřzubých kovových vidlí s dřevěnou násadou o celkové délce cca 194 cm a kovovými hroty o délce cca 30 cm, které jsou uloženy u zdejšího soudu pod č. V. D. 1/2025.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČO 47114304, částku 190 955 Kč, a to na bankovní účet vedený u ČNB č. ú. 2119107031/0710, VS 2900100641.

Odůvodnění:

1. Soud po provedeném dokazování u hlavního líčení dospěl ke skutkovým a právním závěrům uvedeným ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný **Libor Š.** u hlavního líčení před zahájením dokazování uvedl, že se necítí vinen, to nebyla žádná vražda, žádný pokus, byla to nešťastná náhoda, je to ublížení na zdraví, těžké, z nedbalosti, nebude lhát, že chtěl někoho zabít, to je nesmysl, ještě vlastního syna.
3. V rámci samotného výslechu obžalovaný na svou obhajobu uvedl, že toho dne požívali alkohol oba dva, syn byl na počítači, on sám u televize, několikrát ho předtím vyzval, ať to dá potichu, že jdou spát, že jde ráno na brigádu a on si jde najít práci. Pak šel ještě ven, že dá ven teleskop, že se podívá na měsíc, ale to dal zpátky, vyhodil syna pracně z pokoje, že tam nemá co dělat, ať jde spát. Syn vyrušoval dál, v TV byl Felix Holzmann, chtěl oddělat mucholapky vidlemi, protože to je vysoko, syn tam zase přišel, chtěl ho vyhodit, syn nějak vyšel proti němu, on sám tam pak zakopl o psa, protože tam spává, padal na ogara, takže byl proti němu, a tak jak padal a on ještě šel kupředu, tak se shodli, ale určitě ne 3x, jak bylo uvedeno soudním znalcem. Syn pak vstanul, myslel, že jde pryč a šel do kuchyně, tam ho viděl na zemi. Pak viděl, že teče krev, tak věděl, že ho asi určitě bodnul, tak honem vzal ručník, co měl po ruce, on chrčel, tak říkal, ať mluví, zavázal ho, poskytl mu první pomoc, vzal mobil, zavolal sanitku, policii. Pak byl ještě s ním, viděl, že sanitka jede kdesi mimo, tak letěl ven, hulákal na ně a dovedl doktora a sanitku, byl s nimi, než přijela policie, pak ho odvezli a jeho taky. Žádný úmysl tam nebyl, prostě nešťastná náhoda, ne vražda nebo pokus, prostě to bylo těžké ublížení na zdraví z nedbalosti. Je hlavně rád, že syn žije. Takový vysoký trest si nezaslouží už kvůli jeho zásluhám ke státu a kvůli vysokému věku a zdravotnímu stavu.
4. K dotazům soudu uvedl, že ten den začal požívat alkohol asi kolem 15:00 hod., neví přesně, měl 2 piva a asi 3-4 rumy, pak štípal dřevo, dělal večeři, měl televizi. Zdenovi dával peníze, šel si koupit piva a cigarety i pro něj. Pil desítky piva, dvě lahvová piva, ty rumy byly velké odlivky, ale pil to z lahve, tak se to nedá tak určit, byla to půl litrová láhev, nevypil ji celou, jedno napití odpovídalo asi jednomu velkému panáku. Pití ukončil asi ve 20:00 hod., neví přesně, částečně to prokládal

jídlem, večeřel kolem 20:00 nebo 21:00 hod., asi měl lečo. Nemůže odpovědět, zda se v době incidentu cítil ovlivněn alkoholem, neví, když ví, že pil, tak ví, že měl v sobě alkohol, ale, že by byl opilý, to určitě ne. Pokud jde o to, zda to byla jeho obvyklá dávka alkoholu, tak jestli pil, tak to pil nepravidelně a záleželo kdy, když měl třeba 3-4 dny volna, tak věděl, že nepůjde ke katru nebo nebude řezat na cirkuli, tak nepil. Pak měl třeba tři dny volna, tak si dal pivo a panáka. Pokud jde o to, zda syn toho dne požíval alkohol a zda ho viděl požívat, tak málo, viděl ho pít pivo a asi rum, neví, co přesně v pokoji pil, ale pil, když si šel do obchodu koupit piva, tak asi jo, neví, kolik piv donesl pro sebe, společně nepožívali v ten den alkohol, každý ve svém pokoji, syn průběžně pil v ten den až do incidentu.

5. Když vykazoval syna z pokoje, to bylo tak 10 minut před incidentem. Neví, proč přišel do jeho pokoje, on tam cosi nadával, že ho chce on sám stejně vystrnadit, byl opilý, nebral to tak, řekl mu, ať vypadne, ať se nají a jde spát, syn spílal jemu, on je takový vždycky, když se napije. Syn říkal, že mu nemá bouchat na dveře, on sám mu zabušil na dveře, ať to dá potichu, mu to vždycky řve u počítače, nepamatuje si, co víc mu řekl. Když syn přišel do pokoje poprvé, tak něco říkal, ale už si nepamatuje co, vykazoval ho pryč, dával teleskop ven, pak ho schoval zpět a syn během 10 minut přišel zase, končil pořad s Felixem Holzmannem, on sám říkal ogarovi, ať vypadne a on vystartoval, on sám pak zakopl a letěl na něho, to byla jedna sekunda, ani ne snad. Když šel s teleskopem ven a zpět, tak syn šel zpět do pokoje, uklidil teleskop, díval se na TV, lehl si na postel, pak se postavil, že to bude zhasínat, že vezme vidle, oddělává to a on zase přišel dovnitř. Mezi futrami syn udělal krok dopředu a … nebo co chce. Vidlemi sdělával mucholapky, protože jsou vysoko, namotá se a škubne se. Ten den byla mlha a bylo tak 16 stupňů, chtěl sundat mucholapky a dát pryč, protože byly plné a pak dát nové, pokud jde o to, proč to dělal tak pozdě večer, tak to dělá vždycky, no, vždycky ne, jak jej to napadne, tak to bylo zrovna, někdy to dělá odpoledne, tak to udělal večer, zadíval se na TV, kdyby sundal mucholapky, tak by tam nedal nové, už chtěl jít spát, nepřemýšlel nad tím, jestli je dá ráno nebo ještě večer. Na fotkách na čl. 198 – 199 je dle obžalovaného místnost, kde manipuloval s vidlemi. *Dle popisu obžalovaného zakresleno křížkem u fotografie č. 70 místo, které označoval ve své výpovědi.* Na fotografii č. 83 obžalovaný označil místo, kde manipuloval s vidlemi vůči mucholapkám (*označeno křížkem*). Na fotografii č. 73 obžalovaný označil místo, kde stál syn předtím, než udělal úkrok, kdy stál mezi futry *(označeno kolečkem)* a on sám stál na místě rovněž označeném na fotografii č. 73 *(označeno křížkem)* s tím, že byl otočený k němu zády, syn udělal úkrok zrovna, když se otočil a letěl na něj. Vidle se do kontaktu s mucholapkami nedostaly, začal tu první, jak tam syn hned přišel, tak se hned proti němu otočil. Když syn přišel podruhé a stál mezi futry, něco říkal, už neví co, něco mu tam asi vyhrožoval, jak byl otočený zády, tak neměl dojem, že se jej chystá fyzicky napadnout, ale jak se otočil dopředu, tak viděl, že udělal krok dopředu a měl ruce před sebou, on sám zakopl a chtěl ho vlastně nějak rukama, vůbec nevěděl, a vůbec, co by mu mířil na hlavu a na hruď (obžalovaný naznačil postavení poškozeného tak, že napřímil své ruce vedoucí kolmo od těla rovně). Syn měl nějak ruce ve výši hrudi, krku a hlavy, proti, že mu na hlavu neviděl, on sám ho jenom chtěl tak plesknout asi, už to přesně neví, zakopl, pes tam sedí na posteli, furt lítá, zakopl a letěl na něho, to se prostě setkaly dva styčné body. Když syn dal ruce před sebe, tak byl od něj ve vzdálenosti tak 3 kroky, tak 2 metry, neví přesně. Pokud jde o to, co udělal s vidlemi v momentě, když syn vykročil vůči němu, tak jak … *(nesrozumitelné)*, nevěděl, že ho bodnul, udělal tak *(obžalovaný demonstroval manipulaci vidlemi seshora dolů)*, jestli udělal podruhé, ale třikrát určitě ne. Syn nespadl, on sám se nějak zvedl a syn šel pryč, a pak spadl, hledal ho, viděl ho ležet v kuchyni, neviděl, jak spadnul, chtěl sdělat mucholapku a chtěl jít pryč a viděl ho, jak leží v kuchyni, pak už šel k němu. Možná byly dva dopředné údery, ale tři určitě ne. Neví, jestli vidle byly hroty dolů nebo nahoru, myslí si ale, že hroty byly dolů, neví to přesně. Neměnil uchopení vidlí v době dvou úderů, možná dvakrát, ale staral se prvně o sobe, ať si nerozbije hubu. Pokud má popsat úder vidlemi, tak levou ruku by měl mít u těla a pravou držel nahoru vepředu, protože je levák, nepamatuje si to, navíc byl pod vlivem alkoholu. Nemá vysvětlení pro tvrzení znalce, že mezi ranami došlo buď ke změně postoje nebo ke změně vedení rány vidlemi, jedině, že syn by se ještě nějak pohnul, nedovede si to vysvětlit, to si člověk nezapamatuje, když ani neví, že ho bodnul. Neví, jak si má

vysvětlit zranění syna na ruce. Pokud jde o to, proč se vidlemi 2x ohnal směrem dopředu, tak mu chtěl pohrozit, ať vypadne ven, vůbec se ani do ruky nechtěl trefit, byla to nešťastná náhoda, kdyby neudělal krok dopředu, tak ho netrefí, kdyby on sám nezakocmal o psa, tak ho taky netrefí, to šlo oboje dvoje naráz, pokud jde o to, zda on sám udělal krok dopředu, tak zakocmal přes psa a tím pádem šel dopředu taky, zakocmal znamená zapackl, neudělal krok dopředu, stál na místě, skočil tam pes vlčák. Pokud jde o to, do jaké úrovně těla syna 2x nasměroval pohyb vidlemi, tak neví, nedíval se, když jdete k zemi, tak se díval na zem, klečel, postavil se a pak šel pryč, ještě synovi řekl, ať vypadne, chtěl sundat mucholapky. Předtím, než došlo k úderům vůči synovi, vidle držel vzhůru směrem k mucholapce, pak zjistil, že tam zase je, že tam nadává, vyhrožuje mu, tak jenom chtěl říct, ať vypadne, vidle šly zvrchu, nemáchal mu vidlemi před tělem, jak chtěl oddělat mucholapku, tak se tam tak podíval, on tam byl, řekl, ať vypadne, nemáchal vidlemi, pes přišel a udělal pohyb vidlemi a vlastní tíhou těla letěl dopředu. Oba údery vidlemi byly po zakopnutí, to bylo takové zaškobrtnutí, jak pes skočil z postele a mezi tím byla škvíra, tak v tu dobu to bylo, syn udělal krok dopředu asi, určitě. Jestli byly dva údery, tak oba dva byly po zakopnutí, on sám spadl jen na koleno, bál se, aby nespadl úplně, protože neviděl, myslel si, že syn už šel pryč, postavil se, chtěl pokračovat v mucholapce a se podruhé ohlédl, tak ho viděl, že leží v kuchyni, že odešel asi dva, tři metry, a ležel v kuchyni na zemi na zádech.

6. Nepamatuje si, jestli ten večer mezi nimi padly výhrůžky zabitím, zraněním, jakoukoli jinou vážnou újmou, on sám na něho akorát řval, ať ztlumí počítač, ať to dá potichu, měli sousedící stěnu. Pro situaci, že syn vůči němu natáhl ruce a udělal krok, neměl vysvětlení, by ho vyhodil zase ven, co jiného, nemůže odpovědět na otázku, že by měl pocit, že jej syn chce fyzicky napadnout, tento jej už fyzicky napadl několikrát, v tu chvíli se cítil ohrožený, že jej syn chce fyzicky ohrozit. Vidle se tam ocitly někdy odpoledne v ten den, přesně neví, mucholapky chtěl vyměnit v průběhu dne, pokud jde o to, proč k tomu nedošlo dřív než v nočních hodinách, tak to je těžké, šel na zahradu pracovat, pak na to zapomněl, od jisté doby mucholapky sundává vidlemi, kdysi se mu to nalepilo na vlasy, katastrofa, tak potom už vidlemi, tehdy sundával mucholapky vidlemi asi tak potřetí. Vidlemi nemířil vůbec, chtěl ho jenom nějak postrašit a pak už padal, jeho by ani nenapadlo vidle proti němu, to nemá ani logiku, na to je dost inteligentní. Neviděl, jestli měl syn něco v rukách v tu dobu, kuchyň byla osvětlená, tam bylo světlo, rozsvíceno, ale v jeho místnosti byla tma, tam byla pouze televize puštěná, byl v pološeru, syn stál zády ke světlu, tak ho nemohl pořádně vidět, syna viděl, když v kuchyni bylo světlo, ale to oslňuje, jsou tam dvě zářivky, tyto svítí do očí, ale viděl; pokud jde o to, zda viděl jeho obrysy, tak ho zaprvé slyšel, co tam mumlá, a viděl, obrysy, no, v kuchyni jsou dvě zářivky, trubice, stropní, v jeho pokoji je lustr. Pokud jde o fotografii č. 40, tak stropní svítilna nesvítí, zářivky jsou umístěné tam, kde na fotografii č. 47 vrhají světlo, na fotografiích nejsou, ale jsou tam, jsou nad dřezem navrchu na stropě dle fotografie č. 48. V ten moment v kuchyni svítily dvě svítilny, neví, jestli svítilo světlo nad stolem, dvě svítilny oslňují, když je v pokoji zhasnuto, svítilny mají průsvitný bakelit, jsou kryty jenom zespodu, zboku jde přímé světlo. Myslí si, že na chodbě se svítilo. Nosí brýle jenom na čtení, do dálky vidí dobře, před vzetím do vazby brýle na čtení používal jen při luštění křížovek, když byl ve vazbě v nemocnici, tak mu napsali dioptrie č. 2. Volal synovi záchranku, syn krvácel, to už si uvědomil, že ho asi trefil vidlemi, čím jiným, syn chrčel, říkal mu, ať s ním komunikuje, pak se přerušil signál, volal znovu záchranku, mluvil s nimi 2x mobilem.

7. Pokud jde o předchozí incidenty se synem dle policejní lustrace na čl. 385 – 392, tak toho 23. 7. 2024, už neví, jestli to bylo v tu dobu, jak jej syn uhodil, to bylo víckrát, syn jej uhodil pěstí do obličeje, on sám volal policii, sanitku, oni ho ošetřili, on sám byl v bezvědomí, pak se probral, podepsal reverz, že nepojede do nemocnice, to šlo jako přestupek na městský úřad. Pokud jde o incident ze dne 19. 3. 2024, kdy jej měl syn udeřit pěstí do obličeje a do břicha, tak to je ono. Už neví, co bylo v červenci 2024. Pokud měl synovi v lednu 2024 vyhrožovat za užití kuchyňského nože, který mu měl přiložit na krk s tím, že mu vyřízne jazyk atd., tak syn jej tehdy napadl, pak utekl, on sám volal policii, nasral se, neví, co tam řekl, syn jemu přiložil nůž ke krku, to si on

vymyslel, on si rád vymýšlí. Pokud jde o incident z téhož dne, kdy na něj měl syn mířit nenabitou vzduchovkou a udeřit dvěma pohlavky do oblasti hlavy, tak to se stalo, to tam byla taky policie, k tomu došlo, vzduchovka se nenašla, ta se našla až druhý den, syn ji schoval, to už neoznamoval. Předtím dne 17. 1. 2024 mu měl syn vyhrožovat, to už neví, jak mu vyhrožoval. Dne 7. 7. 2023 měl fyzicky napadnout syna hřebíkem a on jej nožem, to se událo, ale hřebíkem ne, syn vypovídal, že ho bodnul nožem, pak se zjistilo, že si píchnul hřebík, tak změnil výpověď, že ho píchnul hřebíkem, ale nepíchl. Incident ze dne 20. 1. 2020 si nepamatuje. Pokud jde o incident ze dne 17. 5. 2019, tak slova řekl trochu jinak, řekl, že ještě neplatí, že jiný člověk na jeho místě by ho snad zabil, ale mělo to vyznít jinak. Incident ze dne 23. 5. 2018 si už nepamatuje, syn to vždycky řekl jinak, a když přišlo něco z městského úřadu, tak poškozený byl on sám, ani pak nepodal návrh, tak to vždycky dopadlo, syn stejně neměl peníze, to platil z jeho peněz. Dne 12. 9. 2017 nenapadl syna úderem do nosu, to už si nepamatuje. Incident ze dne 13. 8. 2016 se nestal. Pokud byl odsouzen za to, že manželku v říjnu 2007 ohrožoval dvěma noži a vyhrožoval jí usmrcením, tak jí nevyhrožoval usmrcením, to bylo úplně o něčem jiném, byl za to odsouzen, protože jej nepozvali k soudu, pokud si nepodal odpor proti trestnímu příkazu, tak ono to bylo složité, ona řekla, že to stáhne, pak se na to…, dostal podmínku.

8. S ohledem na podstatné rozpory ve výpovědích obžalovaného byly postupem podle § 207 odst. 2 tr. ř. přečteny jeho předchozí procesní výpovědi učiněné před policejním orgánem a u vazebního zasedání, v němž padlo rozhodnutí o jeho vzetí do vazby. Pokud při prvotním výslechu před policejním orgánem uvedl, že na syna řval, aby vypadl z jeho pokoje, že chce jít spát, a syn na něho taky začal řvát, že mu zláme ruce a zlomí vaz, tak na vysvětlení rozporů uvedl, že mu syn vyhrožoval, že mu zláme ruce a zlomí vaz, to ano, on to ale řval furt, každý den, v ten večer to na něj asi řval taky, když to řekl, u soudu to neuvedl, protože jej to nenapadlo. Na policii neuvedl, že manipuloval s vidlemi kvůli mucholapce, protože byl pod vlivem, nebylo mu dobře, nevěděl, co je se synem, myšlenky měl úplně jinak, chtěl něco říct, ať skončí výslech, byl pod vlivem alkoholu, bylo mu blbě, ještě absťák nebo něco, hlavně se zajímal o zdravotní stav syna. Pokud jde o to, jak mohl být pod vlivem alkoholu, když výslech byl prováděn o 22 hodin později, tak říká, že měl absťák, bylo mu blbě, pokud říkal, že byl pod vlivem alkoholu, tak myslel předtím, ale bylo mu zle ještě horší. Pokud na policii řekl, že syn měl ruce překřížené, kdežto před soudem ukazoval natažené a nepřekřížené ruce, tak on s nimi furt čachroval (obžalovaný „šermuje rukama“), každou setinu sekundy je měl jinak, tak co měl říct. Pokud na policii neuvedl, že se mu tam připletl pes a zakopl o něj, tak to chtěl mít z krku, nechtěl uvádět psa, že se budou smát, že mu chrápe pes v ložnici, a jestli o 2 měsíce později mu to už nepřipadalo trapné, tak to už řekl úplnou pravdu. Původně vypovídat nechtěl, ale obhájce JUDr. Dobrovolný mu říkal, že má vypovídat a udělal tu blbost. Pokud na policii uvedl větu „pak jsem udělal tu sviňárnu, že jsem dvakrát rychle bodl proti němu těmi vidlemi“, a proč použil výraz „sviňárna“, tak nevěděl, co s ním je a řekl, co jej napadlo, hlavně toho litoval, „sviňárnu“ uváděl, jako že se to vůbec nemělo stát, předtím nevěděl, že ho bodl, potom, když ho viděl na zemi, tak to každému dojde, že ho určitě trefil, když z něho šla krev, díry neviděl, viděl krev, tak si logicky domyslel, že ho trefil, to nevěděl, že ho zasáhl 2x, myslel, že jenom raz. Pokud na policii uváděl jiné množství požitého piva, tak neví, kolik vypil piv, to bylo před půl rokem. Pokud při pokračování výslechu na policii hovořil o tom, že máchal vidlemi a před soudem uvedl, že jimi nemáchal, tak neví, jestli máchal vidlemi na mucholapce, ale syn byl tak 2 metry kolem něj, to se nedá popsat, když to přesně neví. Pokud na policii uvedl, že do kuchyně ani neviděl, kdežto před soudem hovořil jinak, tak zboku to svítí a když se otočíte rychle do světla, tak vás to oslní tak na 2 sekundy, než si oči zvyknou, on sám se otočil rychle, tak přední část světla ze zářivek, kde není kryt, to vás oslní. Má horší zrak na čtení. Při incidentu neměl nasazené brýle. Když tam byla tma, tak nevidíte ostře. Pokud na policii uvedl, že u těla měl pravou ruku a levou ruku vepředu, kdežto v první výpovědi na policii a u soudu to uváděl opačně, tak to tam zkoušeli tolikrát, už jej doblbli, že už pak nevěděl, jestli je pravák nebo levák, je logické, že když je levák, tak je silnější ruka k němu. Pokud na policii vypovídal ve výpovědích o různých počtech úderů vidlemi, tak tehdy uvedl jeden úder, protože myslel, že ho jedenkrát udeřil, neví to přesně, když jste na zemi

a soustředíte se na sebe, když uděláte náraz rychle, když padáte, tak jestli uděláte jeden výpad nebo dva, nevíte, nevíte ani, že jste ho zasáhl. Pokud na policii v první výpovědi uvedl, že tam byly dva rychlé výpady, tak oni říkali, kolik asi výpadů, tři, čtyři, tak plácl asi dva, neví, jak to tam je. Syn moc oblečený tehdy nebyl, jak mu dával ručník, tak na horní části asi nic neměl, viděl, jak mu tekla krev, nemohl mít nic, triko, nepamatuje si, jestli od pasu nahoru byl vysvlečený, ale ví, že jak viděl krev, tak mu dával na tělo na rány, kde viděl, odkud teče krev. Pokud se liší ve výpovědích, že ho viděl spadnout, pak zase tvrdil, že ho neviděl spadnout, tak logicky, když ho neviděl ve futrách, tak si myslel, že odešel, až potom ho viděl na zemi, tak logicky se dovtípíte, že odešel, a pokud uvedl, že ho viděl spadnout na zem, tak to si myslel, tak oni to tak napsali, že odešel, když tam není, tak odešel, až potom ho viděl na zemi. Pokud u vazebního soudu uvedl slova, že „kdyby udělal krok dozadu a ne dopředu, já jsem je vůbec neměl brát, ty…, a jestli chtěl říci vidle, tak no, myslel, že vůbec neměl sdělávat mucholapky, že to vůbec neměl dělat, že vidle vůbec měl v pokoji, tyto bývaly venku u stodoly. Pokud před vazebním soudem uvedl, že „chtěl těma vidlema jenom na ty ruky, ať po mně...“, když nic takového v jiných výpovědích neuváděl, tak to ukazoval a říkal, jak mucholapku sdělával a on udělal to, tak jen myslel, že mu švácne ruky a pak už padal, že ho švábne tak, že udělá odstrašující to a pak se to všechno zvrtlo (výraz švábnu znamená máchnu), jen tak do luftu, jak má ruky, tak před ruky, jenomže tím pádem udělali každý, prostě se vzdálenost zkrátila o polovinu, pohybem syna dopředu a jeho dopředu. Když on sám padal, tak syn byl ve vzpřímené poloze, pak neví, když zakopl, tak syn stál a měl stále ruce před sebou, padal dopředu i s vidlemi, snažil se zmírnit svůj pád, nechtěl spadnout, dal nohu nějak dopředu, neví, byl tam pes, pak ví, že pes zdrhnul mezi Zdeňu, a pak pryč ven, jak to vždycky dělá. Když on sám padal, vidle měl pořád před sebou, pořád je držel až do úplného upadnutí, padal dopředu, směrem dolů a tím pádem k němu.

9. K dotazům státního zástupce obžalovaný uvedl, že pije příležitostně, když může a kolik snese, nepije každý den, třeba pije pondělí, úterý, pak 3 – 4 dny nepije, pak třeba pije 2 – 3 dny, záleží kolik, pak zase 5 dní nepije. Léčil se ze závislosti na alkoholu 6 měsíců v Kroměříži, bylo to v roce 2005, vlastně 3 měsíce. Léčbu dokončil, byl domluvený, že tam bude na 3 měsíce. Primářka S. říkala, že 3 měsíce je minimum, běžně to bývá na 6 měsíců. Pokud jde o to, zda se následně k pití zase vrátil, tak už tak nepil, až potom za nějaký čas. Nepamatuje si, zda byl při odchodu z léčebny poučen, že už se nesmí dotknout alkoholu. Syn se neléčil a nechce se léčit. Ví, že syn kouřil marihuanu, pak toho nechal. V době, kdy byl jako mladistvý odsouzen za drogovou tr. činnost, bydlel u bývalé manželky, tam měl problém, měl nějakou nezletilou holku, utekl od ní, že se u něj bude mít dobře. V době, kdy syn stál ve dveřích, tak s těmi mucholapkami začínal, skončil pořad v TV, když syn přišel do pokoje, už měl vidle v ruce, přemýšlel, jak to namotá a on zrovna v tu dobu tam přišel. Pokud jde o to, proč si na sundávání mucholapek nerozsvítil, tak mucholapka je přímo u TV, takže je to vidět, je to žlutooranžová barva, ty další byly za ním, chtěl sundat hlavně tu první, protože tam bylo nejvíc much. V době incidentu byly na stropě 3 mucholapky a 3 tam zůstaly, 2 nad postelí a třetí před televizí, tak metr od televize a od stropu dolů, dodnes neví, jestli ji sdělal, určitě na vidlích nebyla, vůči této manipuloval, ne s těmi nad postelí. Pokud mucholapka dle fotodokumentace nevisí ze stropu, ale je zavěšená na garnyži na oknem, tak to je přibližně stejné, garnyž je níž asi o 20 cm než strop. Pokud je mu předestřena fotografie č. 68 na čl. 197, tak to je ta mucholapka (obžalovaný označuje na fotografii místo, kde stál a manipuloval s mucholapkou). Nevěděl, že tu je, a chtěl jenom vzít mucholapku a tak to nějak chytnout, syn začal békat, tak než udělal, tady logicky musel udělat to, když tu visí, že se otočil po něm, pak už to bylo, jak říkal. V době, když mucholapku začal sundávat, tak na garnyži byla, většinou ji mívá nad televizí na stropě, ona někdy spadne dolů, a tam drží na garnyži. K dotazu, jak v situaci, když padal, došlo ke dvěma bodnutím, tak jak asi padal, tak asi dvakrát udělal, aby tam neměl ty ruky, v ten moment nevíte, co děláte, když padáte na zem. Když padal, tak váhou svého těla šel dopředu i s vidlemi. Nevěděl, že syn udělá krok dopředu. K dotazu, jak v této situaci mohla vzniknout dvě zranění a dvě bodnutí, tak tam byl ještě pes, tak přes psa jsem přepadl jednou až jeden a půl krát, pes se zastavil, ale zůstal ještě mezi nimi, než zdrhnul. Myslí si, že stejně to bylo jedenkrát, i když řekl, že

dvakrát. Zakopl o psa, upadl na koleno, pak už znovu o psa nezakopl, prostě dvakrát po sobě zakopnete o psa, i při pádu o něj zakopl. Pokud jde o to, za jak dlouho došlo k pádu syna v kuchyni poté, co opustil pokoj, tak když ho tam neviděl, tak si myslel, že odešel, bude někde spát, pak vzápětí za 2 sekundy viděl, že leží na zemi. Když syn odcházel z pokoje, nepamatuje si, jestli došlo k nějaké slovní výměně. Pokud jde o to, zda syn odešel hned nebo ještě nějakou dobu stál mezi dveřmi, tak hned byl pryč. Policisté mu nedali vidle do rukou, aby jim ukázal, jak je držel, jenom chtěli, aby jim převáděl, jak je držel, pořád dokola. Protože všechno v domácnosti platil on sám, elektřinu, plyn, vodu, psa, tak chtěl, aby si syn našel práci a přispíval něco, syn říkal, že mu to tak vyhovuje, nijak se k tomu nestavěl. Dům patřil jemu samotnému a pak to napsal na nejstaršího syna Juru, kvůli ručení za novostavbu. Nedovede si vysvětlit závěr znalce, že zranění syna musela být způsobena minimálně 3 útoky, 3 bodnutími. Syn byl za ním na návštěvě ve vazbě asi za 14 dní po incidentu, říkal, že je zdravý, ukazoval mu tělo, že nikde nic nemá, měl tam tečku. Vidle v jednací síni jsou ty vidle, jsou tak dlouhé, protože s tím háže na patro.

10. K dotazům obhajoby obžalovaný uvedl, že vidle do obývacího pokoje donesl odpoledne, to bylo potřetí, co dělal mucholapky, s vidlemi dělal na zahradě, trávu, když se suší seno, používá je furt, v době incidentu byl dva dny nevyspaný a chtěl spát, protože ráno měl vstávat do práce, na brigádu. Když došlo k pádu s vidlemi, necítil žádnou překážku, padal, viděl, jak spadne, ještě nadával na psa, že by do něčeho bodnul, vůbec necítil. Ani nevěděl, že někoho píchl, viděl, že tam nikdo není, tak asi šel spát. Když ho viděl na zemi, šel k němu, co tam dělá, syn zachrčel, viděl krev, dal mu tam ručník a stahovací obvaz, a to už volal, řekl synovi, ať se dá do stabilizované polohy a ať s ním komunikuje, ať neupadne do bezvědomí. Pokud se měl jednou syn sám poškodit a pak to na něj hodit, tak to bylo v létě vloni nebo předloni, díval se na TV, syn stál v kuchyni a dělal si jídlo, řval, že jej samotného dostane do kriminálu, vzal nůž, on sám seděl u televize na konci postele a tam je vidět přesně mezi dveře, pak viděl, že z něho teče krev, on sám volal PČR, odvezli ale jeho samotného, on jim nakecal, že ho podřezal. Syn šel druhý den k výslechu, když vystřízlivěl a že si to všechno vymyslel, že to není pravda, je levák, ani by to tak nedokázal, z incidentu on sám nic neměl. Syn mu několikrát vyhrožoval, že jej nechá zavřít, bylo to vždy při hádce a vždycky on sám volal policisty, odvezli ale jeho a opilého nechali. Formuloval to tak, že na něj policajti nemají, zvykl si, že odvezli jeho, tak si dělal ze všech prdel. Vyhrožoval mu, že jej zlikviduje a že bude mít barák sám pro sebe. Syn přes den vyspával opici, večer pil a gambleřil, hrál hry s druhými. Příjem měl, když mu dala babička, děda nebo on sám, on jiné příjmy neměl, jenom z brigádních prací, pracoval třeba 2-3 dny, pak týden nic, pak 5 dní, pak 14 dní nic. Syn nyní chodí pravidelně na návštěvy, není na něj naštvaný, písemně se mu omluvil, syn se mu omluvil, že za to může on, že jej furt provokoval.

11. Poškozený **Zdeněk Š.** sám spontánně vypověděl, že toho večera byl ve svém pokoji, telefonoval s pár lidmi, měl sluchátka a sám sebe neslyšel, byl trochu víc hlasitý, otec mu zabušil na dveře, ať se zklidní, otec byl trochu vulgární, on sám se naštval, neudržel své emoce, šel k otci, ke dveřím ložnice, nadával mu, trochu vyhrožoval, přehnal to. Ví, že otec tam cosi dělal s vidlemi směrem ke stropu, údajně sundával mucholapky, to si nevšiml. Jak s těmi vidlemi šaškoval, on sám mu nadával a slovně huboval, tak otec mu tam taky něco brblal a nadával, on sám se znovu naštval, byť to nemyslel vážně, roztáhl ruce se slovy „jestli jsi takový borec, tak mě zabij“, udělal k němu krok, otec zrovna vidle dával dolů a podle něj, co si myslí, tak to byla nehoda, ne, že by to udělal schválně, ne, že si to myslí, ví to, že by to určitě neudělal schválně. Navíc, bylo to strašně rychle, byla tam celkem tma, bylo rozsvícené jenom v kuchyni, u otce svítila jen televize, plus je možné, čehož si zrovna taky nevšiml, že se tam plantal zrovna pes černé barvy, ten se motá pod nohama, je možné, že otec o něj zapajdal a on sám mu prakticky tím krokem, jak k němu udělal, tak mu spíš do vidlí asi vlítl. Bylo to strašně rychle, potom, co se jej dotkly vidle, si už nic nepamatuje, až na chvíli, kdy asi 4 sekundy ležel na zemi a slyšel otce, jak na něj mluví a říká Zdeňku dýchej. Na vině jsou oba dva, neměli spolu dobré vztahy, oba se uráželi, dělali si naschvály, nebylo to pokaždé, byly tam i světlé chvíle, kdy spolu strávili večer, zasmáli se, podívali se spolu na film.

12. K dotazům soudu svědek uvedl, že v nemocnici byl 6 dnů, pak jej převezli do Nového Jičína, tam

podepsal reverz, cítil se v pořádku. V následujících dnech nepociťoval bolesti, nebyl omezen v běžném způsobu života, pak šel hned na brigádu, asi o 3 dny později. Byl u svého lékaře, pak šel jenom dávat pryč stehy, pak už nebyl na žádné prohlídce. Ten den měli oba vypité, on sám víc, už neví, kolik piv měl, drogu žádnou v ten den neužil. Konkrétně si nevzpomene na vulgarity otce vůči sobě, když mu bořil na dveře, určitě tam zanadával, ať se ztiší, slyšel otce i přes sluchátka, když bušil na dveře a nadával, otec neotevřel dveře od jeho pokoje, vždy se zamykal, v ten moment nešel otevřít dveře. Po chvilce otevřel dveře a šel k otci, zdá se mu, že v ten večer šel k otci do pokoje víckrát, prakticky mu slovně vyhubovával, ať mu přestane bušit na dveře, urážel ho i vulgárně, jak, to už si nepamatuje, ví, že mu i vyhrožoval, že mu příště zlomí ruku, nemyslel to vážně, ale řekl to, na další vyhrožování si nevzpomene. Před incidentem s vidlemi nedošlo mezi nimi k fyzickému konfliktu. Nezaznamenal, že otec šel ven s teleskopem, on sám málokdy vycházel z pokoje. Když mu vulgárně nadával a vyhrožoval s rukami, tak otec tam taky cosi breptal a hlavně tam něco dělal s vidlemi na stropu, to bylo v ten moment, kdy mu nadával a vyhrožoval, to už držel vidle. Když u otce v pokoji byl poprvé, tak nebylo nic, až když tam přišel podruhé. Když přišel k otci poprvé, řekl mu výhružku ve vztahu k rukám, podruhé to samé, jak tam přišel podruhé, tak otec měl v rukách vidle, směrem čepelí na strop, něco s nimi mával, údajně sundával mucholapky. Když byl u otce poprvé, tak otec nedržel v ruce žádný zraňující nástroj. Nevzpomene si na konkrétní slova, co mu otec řekl na výhrůžky, odešel do svého pokoje, otec se nijak neohradil vůči výhrůžkám, zůstal ve svém pokoji, v ten moment si tam nevšiml psa, ale dvířka byla taková, že pes si chodil do baráku, jak chtěl. U otce byla jenom zapnutá televize, svítilo se v kuchyni, tam on sám rozsvítil, nechal tam rozsvícené, chtěl si potom udělat večeři, toto se událo asi zhruba 10 minut před incidentem s vidlemi. Vrátil se do pokoje, šel si na chvilku volat s přáteli, oni si z něj dělali srandu, protože všechno slyšeli, naštval se znova. Podruhé, jak k otci přišel, tak ho znovu slovně napadal, šel tam podruhé, protože ho naštvalo, že má ostudu před lidmi, ale i to, že mu to dělal často. Přes společnou zeď na sebe nepokřikovali. Neví, jestli se svítilo v chodbě. V kuchyni jsou dvě podlouhlá světla, světelné podmínky tam jsou takové poloviční, svítidlo je naproti dveřím otce, jak se jde k němu do ložnice, je to stropní svítidlo prakticky nad sporákem, to další svítidlo v kuchyni funguje jak kdy, neví, jestli svítilo v ten den, ví, že svítily zářivky, tyto mohou být asi 50 cm dlouhé, zářivky jsou kryty celoplošně, v době incidentu nebyly rozbité, nic z nich nebylo upadené, světlo je z nich poloviční, není ani silné ani slabé, díky němu je dobře vidět v kuchyni.

13. Nevšiml si, co otec dělal s vidlemi. On sám byl ve dveřích mezi futry, zastavil se, pak udělal větší krok k němu, když stál mezi futry, otec stál tak 3, maximálně 4 kroky před ním, před televizí, stál blíže k němu samotnému, a to 3 – 3,5 kroku od něj, spíš 3, ale to je odhad, byl blíže k němu samotnému, nebyl přesně před televizí, rozestup mezi otcem a televizí byl tak krok. Když se zastavil ve futrech, tak se dívali na sebe, otec nebyl zády; pokud je mu předestřena výpověď otce, že nejdříve stál zády k němu a pak se teprve otáčel, tak si úplně přesně všechno nepamatuje, ale když ho viděl s vidlemi, tak stál před ním. Vidle byly hrotem směrem na strop. Ví, že na stropě měl mucholapky. Neví, kde byla třetí mucholapka. Pokud dle fotografií z místa činu byla třetí mucholapka zavěšena na garnyži, tak neví, co otec mohl dělat na stropě, on sám to trochu nepochopil. Když podruhé přišel k otci, stojí ve futrech, nadával mu, slovně mu vyhubovával, zdrbal ho, prakticky mu vyhrožoval, že mu zlomí ruku, provokoval ho, to byla opakovaná výhrůžka zlomením ruky, potom už žádná výhrůžka nebyla, potom mu jenom řekl, že jestli je takový borec, tak ať jej zabije, roztáhl ruce, udělal velký krok k němu a pak už si pamatuje vidle v krku a že ležel na zemi. V momentě, kdy řekl „jestli jsi takový borec, tak mě zabij“, otec v tu chvíli stál k němu čelem, vidle měl furt hrotem ke stropu, ale vzápětí už je dával dolů a vzápětí on sám udělal krok k němu. Neví, jestli otec vůči němu vykročil, bylo to strašně rychle. Pokud jde o to, zda viděl pohyb, motoriku otce, jeho nakládání s vidlemi, tak on se tam tak různě motal, neví, jak to jinak popsat. Pokud jde o to, zda je schopen popsat pohyb vidlemi, jestli vůči němu směřoval bodnutí, máchnutí, tak to nezaznamenal, nezaznamenal nic takového, že by jako s hroty, jak kdyby na něj třeba letěl s nimi, že by je tak držel a šel na něj, to jako ne (svědek ukázal pravou rukou u pravého hrudníku a levou rukou v oblasti levého hrudníku). Pravou rukou držel konec násady, ale není si jistý, všechny detaily si nepamatuje

a úplně všechno ani nezkoumal, zdá se mu, že pravou ruku měl vzadu a levou ruku měl vepředu. Zdá se mu, že otec je levák, není si jistý, jestli to držel tak nebo jestli měl pravou ruku vepředu. Cítil jednu ránu, ale sotva se jej to dotklo, první rána přišla spíše někde doprostřed (svědek ukazuje doprostřed krku, jak má jamku). Zranění na ruce neměl; pokud jsou mu předestřeny fotografie č. 27-29 na čl. 238-239, tak o zranění na levé ruce ani nevěděl, to se asi o něco bouchl, vážně netuší, určitě to nemá souvislost s vidlemi, není si vědom, že by jej otec zasáhl vidlemi přes ruku. Neví o tom, že by jej otec 3x bodl, na hrudníku nic neměl, jedině na krku. Pokud jsou ve spise zadokumentována zranění v oblasti hrudníku, a to 3 bodné rány napravo, nalevo a na krku, dále rány na levém hrudníku a zranění levé ruky, tak to určitě není od vidlí, to už byla jizva předtím, rýhy na hrudníku. To se mu stala nehoda, že zrovna přenášeli plechy, ucukla mu ruka a plechy mu prakticky do toho ramena, trošku jej pořezaly, to už měl nějakou dobu, nedokáže říct, jak dlouho, je to dlouho zpátky, pár měsíců určitě, to by měl navíc čerstvé, toto už bylo zahojené. Dříve neuváděl, že zranění na hrudníku vznikla z něčeho jiného, ani se jej na to neptali. Vlastně když ležel na lůžku a fotili mu rány, tak se ptali na rány na hrudi, ale to okamžitě řekl, že to není od vidlí, tehdy napůl spal, přišli policisté, sestřička jej odhalovala, jak to měl zalepené na krku, že si to fotili, to nebylo v rámci výslechu. Pokud jde o to, proč to neřekl u výslechu, když tam byl obhájce a komisař, tak jej to nenapadlo, oni se jej neptali na škrábance na hrudi. Vidle mají ohnuté hroty, ale nemůže s jistotou říct, jak byly otočené při útoku, jestli hrotem nahoru nebo dolů.

14. Nepamatuje si, kolik toho ten den vypil, jestli 5 – 6 piv, tvrdý alkohol neměl, neužil drogu, v pokoji měl pomůcku na kouření marihuany, kdysi hulíval, teď už rok a půl si nic nedal, otec mu občas vyčítal, že hulí trávu. Nemá vysvětlení, proč byly vidle v ložnici otce, nikdy je v domácnosti neviděl, ani nevěděl, že je tam má, neviděl otce, že by vidle využíval v domácnosti, aby něco sundal, snažil se mu vyhýbat, aby neměli kontakt, buď byl pryč nebo zamknutý v pokoji. Možná viděl otce pracovat s vidlemi na seníku, až tak v kontaktu s ním nebyl. Doma nechovali zvířata, seno otec nikomu neprodával, nepoužíval vidle ke kydání hnoje apod., nikdy předtím vidle vůči němu nepoužil, nevyhrožoval mu ani jejich použitím. Neví, kolikátý den po zranění v nemocnici jej přišli vyslýchat policisté, policie si jej v nemocnici fotila jednou, přijeli tam jednou, byli dva a obhájce. Ví, že přišli policisté, fotili si rány, ale zdá se mu, že výslech nebyl ve stejný den. Zdá se mu, že výslech byl v jiný den. Když mu sestřička sundávala náplast, tak se cítil trošku zdrogovaný, stávalo se, že jim během focení usínal, i na výslechu jim usínal. I na výslechu se cítil zdrogovaný, ale ne tak, jako když jej fotili, bylo to lepší, ale byly tam chvilky, únava, že pomalu usínal, cítil se pořád zdrogovaný, ale ne tak silně, jako když jej fotili. Určitě bral tlumící léky, když jej vyslýchali, od výslechu jej přesunovali do N. Jičína asi po 3 dnech. Byli tam 2 policisté a obhájce. Nestalo se, že by jej během výslechu museli budit, neusínal. Nežádal během výslechu přestávku na odpočinek. Výslech trval asi 2 – 3 hodiny, maximálně 4, během výslechu mu žádné léky podávány nebyly. V době výslechu byl na otce hodně naštvaný, ale na druhou stranu tam byla i lítost. Byl poučen, že může odmítnout vypovídat, řekl, že bude vypovídat. Nevypovídal tehdy úplnou pravdu, řekl jim, že otec na něj naletěl s vidlemi a neví, co ještě všechno. Jak jej propustili, tak si řekl, že to není správné a že chce změnit výpověď a uvést věci na pravou míru. Neví, s jakým odstupem se ozval, jestli to bylo měsíc, dva. Svědomí v něm začalo hlodat tak za 2-3 týdny, hned se neobrátil na polici, byl vystrašený, že bude mít průšvih za křivou výpověď. V nemocnici si uvědomil, že může být obviněn, když bude vypovídat křivě, byla to chyba, proto to chtěl napravit. Policii se následně ozval, sám panu P. volal, druhá výpověď se odehrála za pár týdnů, a pokud jde o to, proč se neozval hned policii, tak mu to šrotovalo v hlavě, zmatenost. Ještě tam bylo něco dalšího, o čem měl lživě vypovídat, ale nevybavuje si, co. Bývalá přítelkyně Nikol T. jej odvezla z nemocnice domů, neví, co přesně jí říkal, říkal, že otec je ve vazbě, že jej to mrzí, že četl ve spisech, že jej 2x bodl. Když přišel domů, prohlížel se, tak nic kromě toho krku neviděl. To řekl T., když jej vezla z nemocnice domů. Pokud jde o to, jak se mohl dočíst ve spise o způsobu svého napadení, když ležel v nemocnici a nemohl nahlížet do spisu, tak policie mu spis neukazovala, nebo mu to někdo musel říct, sám by od sebe určitě neřekl, že jej dvakrát bodl. Neví, jestli T. řekl, kde on sám stál v době incidentu, když jej otec napadl, neví, jestli jí říkal, že on sám napadl otce. Otce ten den fyzicky

nenapadl. Myslí si, že T. neřekl, že se tehdy do konfliktu zapojil pes. Myslí si, že v době incidentu měl jenom kraťasy a byl bez trika, s jistotou to nemůže říct, bylo horko, jinak by nebyl svlečený, netuší, co měl otec na sobě. Když vypovídal v nemocnici, neměl pocit, že by sobě mohl svou výpovědí uškodit. Vyhrožovali si s otcem dost často, často si nadávali, několikrát se udeřili, bylo to hodně často, i výjezdů policistů k nim bylo hodně, většinou to napadání bylo oboustranně, on sám otci nanejvýš dal po tváři, jednou tam byla i pěst, nijak jinak na něj neútočil, nebral na něj nikdy nic, bylo tam párkrát něco s nožem, konkrétně pořezání na krku, jednou řekl, že jej otec pořezal, ale udělal si to sám, nestalo se to tak, že by změnil výpověď, aby se to neřešilo před policejním orgánem. Neohrožoval otce nožem na krku, ani on jej samotného. Otec jej neohrožoval žádným zraňujícím nástrojem. Otec jej sem tam udeřil, slabý úder do tváře, pěstí, ale slabá pěst. Většinou incidenty byly pod vlivem alkoholu. Vyhrožovali si navzájem i zabitím, byly to oboustranné výhrůžky. Myslí si, že otce jednou nepravdivě nařkl, že jej ohrožoval a zavolal na něj policii, neví, jestli to bylo v souvislosti s nožem, nepamatuje si to. V tomto konkrétním případě on sám fyzicky otce nenapadl, otec mu nevyhrožoval, že jej vidlemi zabije.

15. S ohledem na podstatné rozpory ve výpovědích poškozeného byla postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu čtena jeho výpověď z přípravného řízení. Pokud v prvotní výpovědi použil výraz „džogl“, tak tím myslel bodl. Pokud tehdy uvedl, že v době incidentu stál v kuchyni, a nikoliv ve futrech, tak to taky nebylo, a pokud jde o to, proč před soudem uváděl něco jiného, tak uvádí, že v tom, že on sám stál v kuchyni a že viděl, jak bere něco jako vidle a takové a letí na něj s tím, tak to nebylo, právě proto chtěl uvést věci na pravou míru. Pokud v přípravném řízení uvedl, že viděl, jak otec bere vidle nebo něco podobného a před soudem uvedl, že když přišel do pokoje a otec mířil vidlemi do stropu, a proč to neuvedl v nemocnici, tak ohledně toho lhal, neví ani, proč jej napadlo zrovna tohle. Pokud jde o to, proč ve výpovědi v nemocnici neuvedl to, co uvádí před soudem, tak měl strach, že si tím nějak uškodí. Vidlemi mu otec nevyhrožoval. Tím, jak on sám po něm řval, otec taky něco brblal, proto říkal, že si nepamatuje, co všechno říkal. Tam si ještě pamatoval, že na něj otec zařval, že jej zabije, před soudem si to už nepamatoval, je to už přece jen nějakou dobu. Výrazem „*vystartoval*“ z prvotní výpovědi myslel to, jak řekl, že byl v kuchyni a otec na něj vystartoval z ložnice; to bylo to, co tak jako nebylo. Výrazem „vystartoval“ měl na mysli, že se jakoby trochu porozběhl. Zacítil to lehce, tak to říkal i policistovi, že tak lehce to zacítil a pak už si nic nepamatuje. Před soudem tvrdil, že udělal krok proti otci. Ona většina tam v první výpovědi není tak, jak to bylo. Pokud v nemocnici uvedl, že v ložnici se svítilo, a před soudem uváděl, že jen televize, tak to taky tak nebylo předtím, neví proč, většina věcí, co jej v nemocnici napadlo, byly blbosti. Neví, proč jej napadlo zrovna rozsvícení v ložnici, určitě to není první věc, která jej jako taková hloupá věc napadla. V nemocnici řekl, že měří 189 cm odhadem, dlouho se neměřil, kolem 180 nebo přes 180 cm asi bude mít, s jistotou to neříkal. Pokud jde o to, proč v nemocnici neřekl, že otce napadl pěstí a před soudem to připustil, tak pěst je něco jiného než facka. Pokud k době proběhlé od bušení otce na dveře do doby, než mu přišel nadávat, uvedl na policii 2 až 3 minuty a před soudem to časově uvedl jako delší dobu, tak nedokáže přesně odhadnout minuty a sekundy. Není si jistý, jestli byl otec od něj 2, 3 nebo 3 a půl kroku, má špatný odhad, těžko říct. Teď už si nepamatuje, jestli hroty vidlí byly otočené nahoru. Pokud uvedl, že hádka a nadávky trvaly 10 minut a k dotazu, zda celou dobu držel otec vidle hroty ke stropu, tak když člověk už má nějakou hladinku, tak už si nepamatuje, jestli tam byl jednou nebo dvakrát, většinou je to takové, že když tam přileze, je to tak 10 – 15 minut, někdy je to třeba déle, někdy míň, pak odejde a někdy se zase vrátí, někdy si ani nepamatuje, jestli tam byl jednou nebo dvakrát, původně si myslel, že tam byl jenom jednou, ale pak se dozvěděl skrz otce, že tam byl dvakrát, čemuž věří, protože většinou tam nechodí jenom jednou. Pokud před soudem uvedl, kam přišla rána, tak myslel čerstvé rány, nemyslel rány, co už jsou zahojené. Kdyby tam měl nějaké rány od vidlí, tak by tam měl čerstvé rány. Pokud před soudem ukazoval kmitavým pohybem, že měl rány uprostřed krku, tak měl 3 rány. Pokud na policii uvedl, že ví o ráně na pravé straně krku, tak jim ukazoval, kde co všechno má. Pokud před soudem ohledně první rány ukazoval doprostřed krku a na policii tvrdil na pravé straně krku, tak prakticky to člověk zacítil ne hned, prakticky jako zároveň do toho krku, že to bylo tak rychle, že to člověk

zacítil všude, ale prvně to zacítil uprostřed. Pokud uvedl, že měl strach, že si uškodí svou výpovědí, tak myslel, že si uškodí tím, že ho vyprovokoval, že mu vyhrožoval a takové. Pokud otec uvedl při volání na záchrannou službu, že ho on sám napadl, asi myslel slovně, fyzicky ho nenapadl.

16. K dotazům státního zástupce svědek uvedl, že ví, že kdysi se otec léčil 3 měsíce v Kroměříži ze závislosti na alkoholu. Otec má vazby k alkoholu, rád si vypije, pokud na to měl, tak si koupil alkohol, neví, jak často to bylo, většinou dostal rentu, z té zaplatil spoustu věcí, z toho mu málo zbylo, pak si třeba na pár dnů koupil, a když už neměl za co, tak si nekoupil. Po alkoholu býval otec občas agresivní, agresivní byl, když měl dost popité, většinou vyřvával, ale ne, že by někoho fyzicky napadl. Pokud jsou ve spise záznamy o výjezdech policie do bydliště včetně fyzických ataků mezi nimi, tak k událostem docházelo, když byl otec pod vlivem. Pokud uvedl, že otec byl slovně agresivní, ale nikoho nenapadal, tak neví, že by někoho fyzicky napadl, nebere jako napadení, když si dali párkrát po tváři, to byla jen taková výchovná facka, kor když to byla jen jedna rána, to kdyby bylo napadení, těch ran by bylo určitě víc. On sám požívá pivo, každý den si dá 4 piva po práci, to je běžná dávka, občas se stane, že přes víkend nebo tak, že si dá víc, když má vypité, tak se mu plantá jazyk nebo se motá, ale chová se stejně normálně, chce mít klid, nechce se s nikým hádat, pokud jej někdo nenaštve, tak on sám nezačíná. Pokud jsou mu předloženy fotografie č. 73 a 74, tak na nich svědek ukázal, kde v době incidentu v místnosti stál on a kde obžalovaný. Nedokáže říct, kam se svým výkrokem proti obžalovanému dostal, bylo to moc rychle a bylo tam zhasnuto. Pokud jde o to, jak manipuloval rukama, když vykročil směrem k obžalovanému, tak svědek demonstroval rozpažení rukou v rozsahu 180 stupňů. Nevzpomíná si, že by dal ruce před sebe, bylo to opravdu strašně rychle a matoucí. Než došlo k jeho zranění, myslí si, že otec něco breptal, jak kdyby tam slyšel něco, že vyhrožoval, že jej zabije. Už přesně nedokáže říct, co konkrétně říkal, je to dlouho, nepamatuje si to. Pokud zaznamenal ze strany otce, že jej zabije, tak si to říkali často, nedá se to brát, že by to měl v úmyslu nebože by to myslel vážně. Před zahájením výslechu byl ze strany policisty informován, že je otec stíhán pro pokus vraždy a byl poučen, že může odmítnout vypovídat a pokud bude vypovídat, tak musí vypovídat pravdu a nic nezamlčovat; i přesto proti otci vypovídal křivě, bylo to špatně, a proto to chtěl napravit, i přesto, že věděl, že bude mít problém z první křivé výpovědi. Otec po něm nechtěl změnu výpovědi.

17. K dotazům obhajoby svědek uvedl, že nějak napitý mu otec nepřišel, a ohledně nervů, ví, že už má tak pochroumané nervy, protože se tam staral o dost věcí, na hodně věcí byl sám, neměl to lehké. Otec platil plyn a elektřinu a on sám se snažil dělat kolem baráku, náklady platil otec za všechny tři, když tam ještě bydlel bratr Jiří Š. Otec občas chodil na brigádu. Nikdy otci neřekl, že ho dostane do vězení. Do Kroměříže by ho chtěl dostat, aby se šel léčit, aby tolik nepil, protože by neměl pít, jednou mu to i řekl, ať se jde dobrovolně na chvíli léčit, nepamatuje si, jestli mu to řekl v rámci předmětné hádky. Když si vypije, tak agresivní není, ani nikomu nenadává, nepřipadá mu, že by mu působilo problém, když si dá po práci pár piv. Po incidentu nebyl v ničem omezený, cítil se v pořádku, hojilo se to rychle, ani žádné motání hlavy. Asi 2-3 dny později zkusil pracovat, i těžkou práci, dělal v horách s motorovou pilou a na katru s pilou, bylo to zvedání těžkých věcí a nedělalo mu to problém, je možné, že pracoval na pile ještě se stehy v těle. Co se týká vztahu s otcem dnes, tak z věznice mu otec volá, když jsou návštěvy, tak za ním jede, i přesto všechno, jak se k sobě chovali, tak ho má rád jako otce, proto ví, že by nic takového naschvál neudělal. Otec se mu omluvil, že tohle se stát nemělo, že to nechtěl, kolikrát se sobě omluvili.

18. Svědek **kpt. Bc. Karol P.** vypověděl, že v této věci od začátku vedl vyšetřování, sdělil obvinění, vyslýchal obviněného, každý den zjišťovali zdravotní stav Zdeňka Š., který byl hospitalizovaný ve FN v Ostravě, volali tam jak 19. 9., to ještě nebylo svoleno ze strany ošetřující lékaře, volal pak 20. 9. v dopoledních hodinách v době, kdy probíhalo vazební zasedání s obviněným a ze strany ošetřujícího lékaře bylo sděleno, že lze svědka vyslechnout, že je schopen výslechu. Na to konto telefonicky kontaktoval obhájce JUDr. Dobrovolného, kdy si domluvili výslech ve FN v Ostravě na 15:00 hod., přijeli na místo, poškozený byl hospitalizovaný na oddělení ORIM 2, oblékli si předepsaný hygienický oděv, bavili se, jestli je schopen výslechu, neví, jestli to byla lékařka nebo

vrchní zdravotní sestra, ta jim sdělila, že o tom ví a dovedla je do místnosti, kde byl na lůžku pouze poškozený. Dotazoval se, zda je schopen výslechu, říkal, že ano, tak přistoupili k protokolaci výslechu svědka. Svědka za účasti obhájce poučil o jeho právech, včetně poučení poškozeného, poučení o informacích v trestním řízení a započala samotná protokolace. Poškozený byl, protože se to stalo mezi rodinnými příslušníky, poučen zejména, že nemusí ve věci vypovídat jako poškozený, protože je ve vztahu k obviněnému synem, říkal, že chce vypovídat, že to chce mít za sebou, takže protokoloval, představil sebe i kolegu kpt. Š. a obhájce.

19. Poškozený se vyjádřil k průběhu incidentu, jak to probíhalo, pouze krátce, potom mu kladl otázky, aby co nejpodrobněji popsal, jakým způsobem k tomu přišlo, jaké bylo jejich společné soužití a jaký byl způsob napadení. Dával mu potom dotaz, aby to upřesnil, co se týče polohy, kolegu požádal, aby to zachytil na mobilní telefon, jakým způsobem měl obžalovaný v držení vidle, kdy ležel na nemocničním lůžku, kolega Š. byl v jeho nohách, za lůžkem, poškozený držení vidlí ukázal, obžalovaný je levák, ale svědek to ukazoval, že je to v pravé ruce, ale neuměl si vybavit, jestli hroty vidlí byly otočeny směrem nahoru anebo směrem dolů, kolega udělal fotodokumentaci, udělal dvě fotky držení, jak z jedné strany, tak z druhé strany. Poškozený jim popisoval průběh incidentu, pak se probudil v nemocnici. Pokud jde o rozpoložení poškozeného v průběhu výslechu, podle něj byl plně orientovaný jak v čase, tak v rámci situace, jaká tam byla. Výslech trval cca 1,5 - 2 hodiny včetně poučení poškozeného, kde se vyjadřoval, že žádá být odškodněný, že požaduje náhradu škody. Nastala situace, že během výslechu v jednom případě zapípaly lékařské přístroje, na vteřinku výslech přerušili, vedle byla lékařka nebo personál, který to tam hlídal, byla to jen nějaká drobnost, to se obešlo bez podávání léků, bez ničeho. Ptal se poškozeného, jestli je schopen vypovídat, jestli je pod tlumícími léky, které by ho nějakým způsobem ovlivňovaly, říkal, že ne, že je schopen vypovídat, během výslechu byl malátnější, ale neusínal. Potom dělal i doplněk výpovědi, ptal se poškozeného, kdo byl přítomen jeho prvnímu výslechu, jestli si vzpomíná, poškozený označil jeho samotného, kolegu v civilu a taky že tam byl JUDr. Dobrovolný, pamatoval si i jeho jméno, tedy orientovaný v čase z tohoto důvodu byl, k obhájci říkal, že ho viděl tenkrát poprvé a naposledy. Jeho malátnost se projevovala tak, že bylo zmírněné tempo mluvy, ale že by tam usínal, to ne, nepřipadal mu, že by byl ovlivněn jako úplně mimo. Lékař nebo lékařka byl z oddělení ORIM 2, na jméno si nevzpomene, ale je o tom záznam, s kým se jednalo, jim neřekl žádné omezení ve vztahu ke kladení otázek svědkovi, časová limitace výslechu, vrchní sestra nebo lékařka říkala, že je to na svědkovi, pokud řekne ne, tak mají výslech ukončit, aby se mu nepřitížilo, ale k takové situaci nedošlo, poškozený nepožádal o přestávku. Pokud jde o to, zda při poučení měl Zdeněk Š. dotazy týkající se toho, že by svou výpovědí si mohl sám ublížit, tak když ho poučoval, tak se na to nevyptával, vysvětloval mu, že je ve vztahu k obviněnému synem, že nemusí v této věci vypovídat a taky ho poučoval o tom, že pokud by si nějakým způsobem vymýšlel, tak že by si sám přivodil trestní stíhání, jednak za křivou svědeckou výpověď, protože byl vyslýchaný v procesním postavení svědka, tak za křivé obvinění; bylo mu to jasné, nežádal doplňující vysvětlení ke křivé výpovědi, jediné vysvětlení, které požadoval, tak zda a jakým způsobem může žádat odškodnění. Pokud jde o tehdejší rozpoložení poškozeného ve vztahu k otci, tak mu dal dotaz, jakým způsobem otce vnímá nebo vidí, na to dal strohou odpověď, že ho vnímá jako agresivního opilce, v té druhé výpovědi to už mírnil, že je syn, nějakým způsobem už to omlouval, ta agrese byla vzájemná a dlouhodobá s tím, že tam připustil dvakrát, že se vyliskali v průběhu let a soužití. Svědkovi byla předestřena v pořadí druhá výpověď poškozeného z přípravného řízení (čl. 103 spisu), dle níž byl v době prvního výslechu *„ještě takový omámený a dalo by se říci, že zdrogovaný z těch léků, takže jsem byl takový zblbnutý a vlastně jsem byl ještě naštvaný“*, kdy dle svědka chtěl poškozený záležitost nějakým způsobem bagatelizovat, aby otce z toho vyvinil, podle něj i lékařů sice ještě pod nějakými léky byl, ale ne do takové míry, aby to ovlivňovalo jeho mínění, vnímání a výpověď, nesmysly netvrdil, nezná jeho osobnost, jaká je, mluvil jak kdyby v takovém nasazeném nižším tónu a jak kdyby potichu, rozuměl mu, nedrmolil, neopakoval se, než vyslovil myšlenku, mluvil normálně k věci, krátce se ke skutku vyjádřil a pak odpovídal plynule na dotazy, byl tam právní zástupce obviněného a kdyby něco takového pozoroval, tak by dával námitky, na místě ale nebyly žádné námitky. On sám dělal

výslech i zápis, kolega tam byl s ním, jezdí vždy ve dvou, i v rámci podepisování, psal to na místě na notebooku. Nafocení zranění poškozeného dělali na jejich žádost kolegové z Ostravy a malou fotku jim na žádost poslal lékařka z FN. Pokud by poškozený řekl, že některá zranění zjištěná na jeho těle byla staršího data vzniku, zaprotokoloval by to, ale dle fotodokumentace, která jim byla zaslána od kolegů z Ostravy, bylo zřejmé, že zranění jsou čerstvá, jak škrábance na hrudi, tak na krku.

20. Pokud jde o listopadový výslech, to nebyl jeho záměr doslechnout poškozeného, první jej oslovil poškozený, volal na pevnou linku, že by chtěl doplnit výpověď, že se věc měla trošku jinak, na to mu řekl, že vyrozumí obhájkyni a naplánuje výslech, obhájkyně jej současně informovala, že by chtěl doplnit svoji výpověď i obžalovaný, naplánoval termíny výslechu svědka i obviněného a provedli výslechy. Odstup od doby, kdy se ozval poškozený, do provedení výslechu, byl tak 3-4 dny, max. do týdne. U druhého výslechu neměl Zdeněk Š. obavy ze svého případného trestního stíhání pro křivou výpověď. Pokud jde o výpovědi poškozeného, zda tam byl nějaký rozdíl v chování poškozeného, zejména co se týče psychomotorického tempa, charakteru mluvy, rychlosti mluvy atd., tak v rámci prvního výslechu ležel na nemocničním lůžku, měl níže položený hlas, ale mluvil věcně, plynule, a potom, když ho vyslýchal ve Valašském Meziříčí na doplňující výslech, tak jak kdyby byl vitálnější z jeho pohledu. Pokud jde o první výslechu 20. 9. a z čeho dovodil, že poškozený byl orientovaný, tak se představil, věděl, že je v nemocnici a popisoval sám věci, které protokoloval, jedině fakt, o co se potom zajímal, tak o možnost odškodnění a výši, jakou si může nárokovat. Nedovede odpovědět, zda byl při prvním výslechu poškozený orientován časem, zda věděl, kolik je hodin, kdy výslech začíná a kdy ho ukončuje. Před zahájením prvního výslechu říkali poškozenému, že je otec stíhán za pokus zvlášť závažného zločinu vraždy a že je ve vazbě, popsal mu stručně, jakým způsobem k tomu mělo dojít. Na začátku výslechu nezaznamenal u poškozeného neochotu nebo strach vypovídat, nemuseli poškozeného "přemlouvat", aby výpověď poskytnul. Poškozený se ke zranění, a to k oděrkám na hrudi nevyjadřoval, v rámci druhého výslechu měl za to, že tam měl snad jenom 2 tečky na sobě. Neříkal mimo protokol, že byl nějakou dobu před projednávanou událostí zraněn plechy, které na něj spadly. Při zahájení trestního stíhání on sám měl k dispozici lékařské zprávy, prvotní z FN Ostrava, tam to bylo popisované jako zranění čerstvá.

21. Pokud jde o výslech obžalovaného dne 18. 9., zda ho tehdy opakovaně žádali, aby ukázal, jakým způsobem vidle držel, tak ano, to bylo trošku groteskní, říkal, že je měl na úrovni hrudníku, že je levák, hned přitom si vlastně stoupl a jak měl oblek z cely, což byly montérky bez tkaniček, které se vydělávají, aby se sebepoškodily zadržené osoby, tak mu montérky sjely dolů pod kolena a neměl trenky, takže hned si to natáhl, sedl a řekl, že vypadal jak šašek, pak už to neukazoval, vypověděl to jenom v sedě, že to držel levou, ukázal to jenom jednou, chtěl to ukázat napodruhé, ale spadly mu gatě. Neukazoval poškozenému v nemocnici usnesení o zahájení trestního stíhání. Tělo poškozeného při výslechu v nemocnici neshlédli, měl drény, měli už k dispozici prohlídku těla od kolegů z Ostravy, je to zaprotokolováno, neměli důvod ho znovu prohlížet, jenom na krku viděl, že měl drén. I na fotce je nafocený, v jaké poloze ho vyslýchali. Poškozený v rámci prvního výslechu mimo to, že uvedl, že je otec agresivní opilec, tak byl na otce hodně naštvaný, to si svědek subjektivně myslí.

22. Obžalovaný jako vyjádření k výpovědi uvedl, že to ukazování s vidlemi a padající gatě, to už si vůbec nepamatuje, byl tehdy rozrušen, ale ví, že chtěli nějak víckrát, tak jim chtěl vyhovět a ukazoval buď tak nebo tak.

23. Svědkyně **Nikol T.** k věci uvedla, že s poškozeným spolu chodili, bylo to asi 3-4 roky zpátky, byli spolu zhruba asi 1 rok. Šla Zdeňka navštívit do ostravské nemocnice, to, že je v nemocnici, se dozvěděla od své matky, předtím tam volala, jestli by mohla přijít na návštěvu, povolili jí to. V nemocnici se ho ptala, co se stalo, říkal, že celá věc se stala u nich v domě, bylo to v kuchyni, že se pohádali kvůli Wi-Fi, a Libor popadl vidle, vyběhl z vlastního pokoje a 2x bodl Zdeňka v kuchyni, pak že už si nic nepamatuje, ještě říkal, že mu Libor zavolal záchranku. Myslí si, že si

tehdy v době soužití s poškozeným s obžalovaným tykali. To, že měl obžalovaný vyběhnout ze svého pokoje, dvakrát ho bodnout vidlemi a že se to událo v kuchyni, to jí Zdeněk říkal, že takhle to vnímal, to jí řekl hned v nemocnici. K dotazu, zda se ptala, co tomu předcházelo, tak si ona myslí, že se nějak pohádali slovně, Libor měl vidle v pokoji, tak je prostě jenom popadl a vyběhl, víc neví, možná se i pobili, Zdeněk Libora nějak napadl, jestli mu dal nějakou facku, tohle neví přesně. Myslí si, že oba požili alkohol, ale Zdeněk víc, to jí tento říkal, že požil víc. Rány měl v oblasti krku, myslí si, že oba dva, tak jí to sdělil, řekl jí, že si pamatuje 2 údery vidlemi, nebránil se, neřekl, jestli útok čekal nebo nečekal.

24. Když spolu chodili, chodívala k nim přespávat a občas tam trávili se Zdeňkem čas. Nikdy nebyla svědkem toho, že by se fyzicky napadli, ale slovní potyčky tam byly často. Potyčky bývaly pod vlivem alkoholu obou aktérů. Přesně si pro odstup času nepamatuje, co si vyčítali, ale často to bylo ohledně peněz, že Zdeněk neplatil, nepřispíval na nájem, na elektriku atd. Nebyla svědkem vyhrožování. Je možné, že si někdy řekli něco škaredého. Nebyla svědkem fyzického incidentu, možná jestli se praštili po zádech, buď jeden druhého nebo naopak, ale nic horšího si nepamatuje, nebylo to přátelské plácnutí po zádech, bylo to normálně silou. Nikdy neviděla obžalovaného manipulovat s vidlemi okolo nemovitosti. Neví o tom, že byl obžalovaný odsouzen za násilnou činnost vůči bývalé manželce. Ví, že bývalému příteli sebrali řidičák kvůli tomu, že požil alkohol, ale o ničem jiném neví. V době soužití Zdeněk neužíval drogy, jenom alkohol. Zdeněk byl schopen vypít třeba 2 dcl rumu a k tomu 1,5 litru Braníka v PET lahvi, možná i více. K dotazu, kdo z nich byl více svárlivější, tak tehdy spíše více konflikty vyvolával Libor. Ona se obžalovaným jenom potkávala, nebavili se nějak extra, měl vůči ní negativní vystupování, vulgárně ji urážel, neví proč, asi jenom tak. Pokud jde o vyhrožování, tak výhrůžka padla ze strany Libora, prostě nějaké vulgární urážky, už to přesně neví, výhrůžka zabitím tam nebyla. Postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byla čtena výpověď svědkyně (čl. 124 – 127), kdy v přípravném řízení připustila výhrůžky spíše ze strany obžalovaného, ale možná i ze strany poškozeného, kdy v rámci nějaké hádky padla slova i o zabití, přičemž k rozporům svědkyně uvedla, že se mohlo objevit něco takového, a to ze strany Libora vůči Zdeňkovi.

25. Poškozený dva údery bodnutím dostal do krku, to i viděla v nemocnici, už neví, jestli to byla levá nebo pravá, ale bylo to u krku směrem dolů k hrudníku a myslí si, že tam byly obě rány, vlastně si asi všimla díry nad krční jamkou, na pravé straně krku si nevšimla, vzpomíná si jenom na dvě. Když za ním v nemocnici byla, už byl vyslechnut policií. Řekl jí, že vlastně poprvé, kdy byl vyslýchán v nemocnici, vypověděl to stejné, co říkal potom jí. Ale u druhého výslechu jí psal něco, že bude vypovídat jinak, to jí psal na Messenger, že by chtěl nějakým způsobem pomoct Liborovi, tak nějak jí to řekl, komunikaci má v telefonu a tuto předložila u soudního jednání. Tomuto nic nepředcházelo, co se týká komunikace stran této trestní věci. Vezla poškozeného z nemocnice domů, převezli ho do Nového Jičína a odtud ho vezla. Pokud jde o návštěvu v nemocnici v Ostravě, zda jí Š. řekl, co hodlá do budoucna dělat, jaký bude jeho postoj k otci, tak to s ní neprobíral asi úplně do detailů, ale říkal, že taťku má pořád rád, že mu to vlastně odpustil, že se teď postará o dům a že si asi najde práci. V Ostravě v nemocnici byla den předem nebo dva, než ho převezli do Jičína. Po cestě jí nic neříkal, s ní byl v autě ještě kamarád, nebavili se o tom. Od té doby, co ho dovezla domů, byli dvakrát pokecat, na chvilku, asi na 15 minut, bydlí ve stejné vesnici, a pokud jde o to, kdo vyvolal setkání, tak možná ona sama se ptala na to první, jestli by nešel ven, to si chtěla kamarádsky popovídat, jak se mu vede, když měl takový úraz, a to druhé asi on, okolnosti této trestní věci na těchto dvou schůzkách neprobírali. Pokud jde o časové souvislosti, kdy bylo svědkyni předestřeno, že na Messengeru komunikovali s poškozeným 4. 12. a to už měl poškozený po doplňujícím výslechu, pak to, že chce změnit výpověď, jí říkal možná na jednom z těch dvou setkání, ta proběhla asi v listopadu, a pokud předtím uvedla, že na těchto schůzkách se neřešily okolnosti případu, pak moc ne, ale tohle tam asi zmínil, už si to nevybavuje. Pokud jde o to, zda komentoval, co chce ve výpovědi uvádět, aby pomohl tátovi, tak říkal, že má v plánu říct, že na vidle sám spadl nebo něco v tom smyslu; od té doby se spolu nebavili, neví, co tam nakonec

řekl.

26. Před incidentem měl dát poškozený obžalovanému facku nebo přes hubu, řekl spíš přes hubu. K dotazu, zda jí Zdeněk vysvětloval, za jakých okolností se měly vidle ocitnout v ložnici jeho otce, tak to už si nevzpomíná, nemohla si vzpomenout ani u výslechu, neví, za jakým účelem tam měly být. Pokud na policii uvedla, že „jí Zdeněk řekl, že vidle tam donesl jeho otec, že je měl ve svém pokoji, že tam vidle už chvilku měl, už si nepamatuje, z jakého důvodu je tam měl, ale měl snad s nimi něco sundávat", tak to, že měl vidlemi něco sundávat, zaznělo asi v nemocnici, přesně si to už nepamatuje, buď v nemocnici nebo na schůzce, později už to asi nebylo, asi spíš na Bystřičce, myslí si, že to bylo až později než v nemocnici, komentoval to blíže, co měl otec sundávat, ale to už si nepamatuje, nekomentoval to v souvislosti s tím, že chce změnit výpověď vůči otci. Zdeněk neříkal, že by v době incidentu mezi nimi pobíhal pes. Pokud na policii rozdílně uvedla, že se s poškozeným bavila o věci ještě cestou domů, tak to muselo být určitě úplně minimálně, protože tam byl tam kamarád s nimi, a to před ním opravdu neřešili. Myslí si, že poškozený říkal, že v nemocnici byl pod vlivem léků, tak byl zmatený, a pokud jde o to, kdy jí to říkal, tak to bylo asi potom, jak byli venku, říkal to až později, zmínil jí, že v nemocnici možná mohl něco vypovědět špatně, protože byl pod vlivem léků, nezmiňoval se konkrétně, co měl vypovědět špatně. Neví, u které výpovědi lhal, asi u té druhé po nemocniční, to jí říkal jenom to, že chce říct, že na vidle spadl. Pokud jde o to, zda jí říkal, že se to takhle odehrálo, že si to takhle lépe vybavuje, anebo říkal, že to dělá proto, aby pomohl otci a že bude lhát před policií a před soudem, tak jí řekl, že bude lhát, ale možná mohl být zmatený z léků, to jí něco takového řekl. K dotazu, zda odůvodnil, proč bude lhát, tak neví, jestli si nemyslel, že by se otci snížil trest. K dotazu, zda jí řekl přímo, proč by lhal před soudem nebo na policii, tak že to bylo takového rázu, aby se mu snížily roky, nějak takhle jí to říkal, k dotazu obhajoby upřesnila, že doslova řekl, že by mu chtěl snížit trest. Pokud jde o její tvrzení v prvotní výpovědi *"To Zdeněk ležel ještě v té nemocnici, řekl mně, že ho dvakrát bodl vidlemi do krku, protože se pohádali kvůli nějaké wifině. Já jsem ho byla navštívit v nemocnici v Ostravě, v té nemocnici mi taky říkal, že už ho byli vyslechnout policajti, ale to mně říkal, že si není úplně jistý tím, co jim vypovídal, protože měl být pod vlivem prášků."* a má odpovědět na dotaz, zda už na nemocničním lůžku poškozený mluvil o svém ovlivnění léky nebo to bylo až při listopadových schůzkách, tak v nemocnici jí říkal jenom, že je pod vlivem prášků, ale potom v souvislosti se změnou výpovědi, to jí říkal až na listopadových schůzkách. Pokud jde o to, zda při návštěvě v nemocnici v Ostravě pozorovala, že by byl pod vlivem prášků, že by byl zpomalený, tak je to možné, působil zmateně, a to stylem, jakým se bavil se zdravotními sestrami, byl veselý, občas řekl nějakou zmatenou větu, přesně už neví, když jí událost v nemocnici popisoval, vypadal unaveně, ale že by usínal, to ne, ale trochu byl zmatený, ale ne v komunikaci s ní samotnou, spíše se sestrami a personálem, působilo to na ni tak, že si dělá srandu, jenom tak v dobrém, kdyby prostě viděl hezkou ženskou, tak měl možná poznámky, jí to přišlo, že dříve takový nebýval, přišlo jí, že flirtoval, byl takový veselý, ale zmateně taky občas řekl něco vůči sestrám. Ona sama mu rozuměla, co jí říkal, mělo hlavu a patu, byl unavenější, ale nespal, byla u něj asi hodinu, bylo to odpoledne asi kolem čtvrté hodiny. Schůzky byly spíš začátkem listopadu, nebylo to doma, jedna byla na přehradě na Bystřičce, druhá taky někde venku, asi u Jednoty. Poškozený po celou dobu jejich soužití požíval alkohol, bylo to v různé míře, 1,5 litrová PET láhev piva byla skoro denně, práci neměl, proto se rozešli, chvilku spolu bydleli v bytě, asi měsíc či dva v Opavě, ale on jí nepřispíval na nájem, chvilku si našel brigádu, ale jinak ne, když spolu začínali, tak pracoval v peletkárně, odtamtud ho vyhodili a pak dlouho neměl nic, hrál hry na počítači a u toho pil, užíval THC, to jí sám říkal.

27. Obžalovaný jako vyjádření k výpovědi svědkyně uvedl, že nebyl v žádném případě vulgární, řekl jenom jednou, ať si umývají nádobí po sobě, jediné, co byl vulgární, tak první den, co ji poznal, tak se mu představila jako Nikola, tak jí dal přezdívku Nikola Šuhaj loupežník, a to ji urazilo.

28. Se souhlasem státního zástupce a obžalovaného soud u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 1 tr. řádu přečetl protokol o výslechu včetně doplnění výpovědi svědka **Jiřího Š.**, syna obžalovaného a bratra poškozeného. Svědek k věci nejprve uvedl, že si stojí za vším, co ve věci již

uvedl dříve kpt. U. ze zlínské kriminální policie (na úřední záznam o podání vysvětlení). Svědkovi se nepodařilo zprovoznit záznamy kamerového systému, ze kterých by mělo být parné, jak poškozený obviněného opakovaně provokoval. Svědek nejednou v minulosti viděl, jak poškozený šel za obviněným do jeho pokoje a volal na něj „tak mě zabij, dělej“, vyloženě ho takto provokoval. Svědek slyšel od nejmenované třetí osoby, že poškozený se chtěl obviněného zbavit, aby šel do basy nebo na léčení. Obviněný i poškozený jsou alkoholici. Hlavní náplní života poškozeného je hraní počítačových her. Hned, jak se poškozený vrátil z nemocnice domů, tak zabral pokoj obviněného, načal si pivo a zapálil si cigaretu. Oba by měli jít na protialkoholní léčbu. Svědek si nemyslí, že by obviněný někdy šel s úmyslem, aby propíchal bratra, on toto používal jenom na zastrašení a odhánění, když ho poškozený chodil provokovat. S poškozeným si dělali navzájem naschvály, ale fyzicky si neubližovali. Dne 17. 9. 2024 mezi 16:00 - 18:00 hod. za ním přišel obviněný domů, byl pravděpodobně pod vlivem alkoholu, naštvaný, řval na něj, aby poškozenému vypnul internet, protože poškozený byl při hraní her hlučný. Svědek obviněnému odpověděl, že internet už je přepojený, tedy poškozený si musel zařídit vlastní připojení. S bratrem toho dne v kontaktu nebyl. Svědek ví, že obviněný měl poškozeného propíchnout vidlemi, sdělili mu to policisté. Svědek obývá dům vzdálený cca 50 metrů od domu obviněného a poškozeného, během večera žádné hádky nebo křik z jejich domu neslyšel. Troje vidle byly obvykle uloženy ve stodole kvůli přehazování sena. Obviněný s poškozeným fungovali tak, že jeden měl třeba na hlas puštěnou hudbu a druhý mu šel mlátit na dveře. Svědek si myslí, že poškozený je pod vlivem svých kamarádů, tedy jestli si třeba na vidle nenaskočil sám. V minulosti mu obviněný říkal, že se poškozený schválně pořezal nožem a poté mu řekl, že to hodí na něj. Svědek poškozenému říkal, aby z domu vypadl, že soužití s obviněným není možné, poškozený chvíli pracoval v Krásně, kdy bydlel na ubytovně, ale po nějaké době ho buďto vyhodili nebo nechtěl pracovat. Poškozenému to takto vyhovovalo, doma nikdy nepracoval a také nic neplatil, energie ani sociální pojištění. Svědek poškozenému dával peníze, které mu poškozený nevracel. Obviněný míval ve svém pokoji zavěšené mucholapky na lustru, někdy i na vstupních dveřích. Pokud jde o charakteristiku otce, tak když byl střízlivý, tak o něm skoro nikdo nic nevěděl, když byl opilý, tak buď ze sebe dělal šaška nebo sprostě nadával, když ho někdo provokoval. Když obviněný neměl peníze, tak byl schopen vydržet nepít maximálně týden, jinak pil alkohol furt, vesměs tvrdý alkohol. Asi ve 2 případech byl obviněný na léčení ještě v době, kdy pracoval u PČR. Možná byl v minulosti svědkem požduchnutí, jeden rozbil druhému dveře a druhý mu to oplatil stejnou mincí. Pokud jde o to, kdo byl většinou provokatérem nebo agresorem v jejich konfliktech, tak to bylo různě na střídačku. Pokud jde o jeho bratra, ten má nulovou odpovědnost a nulové dodržování řádu, je to alkoholik a gambler her, každý den pil alkohol, kouřil trávu. Byl svědkem slovního nebo jiného napadení nebo provokace ze strany bratra, toho bylo strašně moc, slovní potyčky byly na denním pořádku, konkrétně si nevybavuje. Ani s jedním se o incidentu nebavil. V domě v minulosti opakovaně zasahovala policie, bylo to vždy, když byli obviněný s poškozeným opilí, volali ji střídavě oba.

29. Se souhlasem státního zástupce a obžalovaného soud u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 6 tr. řádu přečetl úřední záznam o podání vysvětlení svědka Jiřího Š., na který odkazoval ve své výpovědi. Tehdy vypověděl, že bydlí v obci xxx v těsné blízkosti domu obývaného obviněným a poškozeným, do kterého dochází v podstatě každý den, má tam uloženy své věci. Obviněný dlouhodobě užíval alkohol, minimálně 20 let, stupňovalo se to, v poslední době pil denně, konzumoval převážně tvrdý alkohol, v opilosti býval agresivní, používal i různé předměty, které mu přišly „pod ruku“, působil až nepříčetně, jakoby to ani nebyl on. Obviněný byl převážně verbálně agresivní, a to v situacích, kdy mu něco nesedělo nebo mu nebylo po vůli, jeho agresivita byla spojena výhradně s tím, že byl pod vlivem, byl agresivní na všechny okolo. Obviněný se se závislostí na alkoholu dvakrát dobrovolně léčil, ale k ničemu to nevedlo. Poškozený obýval dům spolu s obviněným, je podobné povahy jako obviněný, jen není tak moc agresivní, nicméně také pravidelně konzumuje alkohol, není nikde zaměstnán, pracuje pouze příležitostně na brigádách, většinu času tráví hraním počítačových her. Mezi obviněným a poškozeným často docházelo ke konfliktům, navzájem si vulgárně nadávali, za většího agresora považoval otce. V den, kdy došlo

k incidentu, vzbudili svědka policisté a řekli mu, že obviněný napadl poškozeného vidlemi. Podobné situace byly už několik let součástí svědkova života, dospělo to tam, kam to celou dobu směřovalo. Vidle byly obvykle uloženy ve stodole, svědek neví, proč je měl obviněný doma, domnívá se, že se chtěl předvádět. Poškozený byl napaden v místě, kde neměl co dělat. Poškozený si pro to jako by šel. Jedná se o další několikátý konflikt mezi obviněným a poškozeným, který bohužel skončil takhle. Samotný útok svědek neviděl. S obviněným svědek mluvil před incidentem naposledy dne 17. 9. 2024 kolem 18:00 - 19:00 hod., obviněný byl pod vlivem alkoholu, naštvaný, verbálně agresivní, žádal svědka, aby poškozenému vypnout internet, asi proto, že poškozený byl opilý, hrál hry a u toho byl hlučný. Poškozeného svědek osobně neviděl, ale musel být doma, protože se svítilo u něj v pokoji, svědek neví, zda byl poškozený pod vlivem alkoholu.

30. V přípravném řízení rodinní příslušníci **Jaroslava** a **Bohuslav Š.**, rodiče obžalovaného, a **Viera D.**, bývalá manželka obžalovaného, využili svého zákonného práva a odmítli k věci vypovídat. S ohledem na to, že nikdo z nich nebyl svědkem skutkového děje, soud tyto ani nepředvolával k hlavnímu líčení, když negativní vztahy mezi oběma aktéry incidentu byly náležitě prokázány z dalších ve věci provedených důkazů.

31. Znalec **MUDr. Martin Dobiáš, PhD.**, ve věci vypracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který před soudem stvrdil včetně jeho doplnění, kdy se z něj podávající následující úvahy. Na těle poškozeného byla zjištěna zranění spočívající ve třech bodných poraněních, konkrétně 1. vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na pravé předněboční ploše krku v úrovni předního okraje pravého kývače a ve výši horního okraje štítné chrupavky s bodným kanálem směřujícím zdola nahoru, zepředu dozadu, s poraněním vnitřní hrdelní žíly a dvou trhlinách pravé společné krkavice, 2. vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na přední ploše krku nad hrdelní jamkou s bodným kanálem probíhajícím šikmo, shora dolů, zleva doprava, zepředu dozadu, a 3. vbodu charakteru kožní rány cca 0,7 cm na přechodu levé boční plochy krku a horní plochy levého ramene s bodným kanálem probíhajícím šikmo, shora dolů, zleva doprava, zepředu dozadu, v jehož rámci došlo k poranění horní části pravé plíce velikosti 4,4 cm x 0,6 cm a s trhlinou plíce, poškození s prokrvácením horní části levé plíce, průniku vzduchu do obou pohrudničních dutin a přítomnosti bublinek vzduchu v tkáních v oblasti pod pravou klíční kostí a ve svalovině podél páteře vlevo, dále čtyřech škrábancovitých kožních oděrkách na přední ploše levé horní části hrudníku mezi levou klíční kostí a levou prsní bradavkou probíhajících šikmo shora dolů, zleva doprava o délce 3 cm, 9 cm, 13 cm a 16 cm a škrábancovité kožní oděrce na vnitřní ploše dolní třetiny levého předloktí probíhající šikmo shora dolů, zezadu dopředu o rozměrech 3 cm x 0,3 cm. Uvedená poranění byla způsobena podlouhlým předmětem působícím ve směru své dlouhé osy nejméně střední, vzhledem k hloubce průniku do těla poškozeného a zaoblení hrotů vidlí coby předpokládané zbraně spíše však velkou intenzitou. Zajištěné čtyřzubé vidle jsou podle znalce předmětem plně způsobilým k vytvoření uvedených poranění. Vlivem těchto poranění mohlo dojít k úmrtí poškozeného, a to jednak průnikem vzduchu do průsvitu poškozené hrdelní žíly, který mohl vést k tzv. vzduchové embolii, kdy při masivnějším nasátí vzduchu dochází k selhání srdeční činnosti či k poruše zásobování postižených orgánů, jednak vykrvácením v důsledku poškození pravé krkavice a pravé hrdelní žíly, dále udušením v důsledku průniku vzduchu do pohrudniční dutiny a následného kolapsu obou plic, a v neposlední řadě v důsledku tzv. tenzního pneumotoraxu, kdy dojde k natlakování vzduchu v pohrudniční dutině a následnému oběhovému selhání. Z popsaných zranění lze dovodit, že čelní postavení obžalovaného a poškozeného je přijatelnou variantou jejich vzniku. Vzhledem k rozdílnému průběhu bodných kanálů poranění číslo 1. a poranění č. 2. a č. 3 lze konstatovat, že mezi vznikem uvedených poranění muselo dojít ke změně postavení zúčastněných osob, případně ke změně způsobu vedení útoku. Komplex poranění těla poškozeného vznikl nejméně třemi útoky, kdy jeden způsobil bodné poranění pravé části krku, druhý bodné poranění a poškození plic, a třetí škrábancovité kožní oděrky na levé přední ploše hrudníku. Znalec nebyl schopen určit, zda poranění levé plíce vzniklo společně s poraněním pravé části krku poškozeného, nebo s poraněním pravé plíce, nebo

samostatným útokem.

32. Při znaleckém přednesu před soudem pak znalec k doplňku znaleckého posudku uvedl, že jestli správně pochopil předestření skutkového děje dle verze obžalovaného a poškozeného (po změně jeho výpovědi), tak vlastně došlo k náhodnému souhybu, jakoby vstřícnému pohybu obou aktérů, kdy poškozený se vypravil vůči obžalovaném, obžalovaný náhodně zakopl a přitom třímal v ruce vidle a došlo k náhodnému zasažení těla poškozeného; z jeho pohledu tento mechanismus nevysvětluje komplex všech poranění už jen z toho titulu, že existuje jiný směr poranění, kanálu, který je na krku a který je dobře ozřejmený (znalec demonstroval poranění na pravé straně krku), a minimálně poranění na pravé plíci prostě nemohlo vzniknout, když máte kanál, který jde zepředu dozadu, zdola nahoru, a naopak poranění, které půjde vlastně zleva doprava a dolů. Poranění označené č. 1 s poškozením žil směřovalo zprava doleva, zepředu dozadu a mírně zdola nahoru, aspoň podle toho, jak revize byla popsána. Aby se rána mohla od středové roviny těla dostat do hrotu pravé plíce, tak kanál musel směřovat zleva doprava a mírně shora dolů, protože všechna poranění jsou v úrovni dolní části krku a plíce je někde pod úrovní klíční kosti, to je poranění č. 2 (nad hrdelní jamkou), kdy jde kanál do pravé pohrudniční dutiny, a z poranění č. 3, které je na přechodu levé boční plochy krku a horní plochy levého ramene, to šlo do levé plíce. Popis vždycky říká z pohledu postavy zasaženého, tedy poškozeného. V operační zprávě nebylo popsáno, jakou měl kanál hloubku, délku, zjištěno to určitě bylo, ale operatéry to asi úplně nezajímalo, neboť jim krvácely velké cévy, tak museli zastavit krvácení a zachránit život. Poranění horní části pravé plíce je zadokumentováno ve zprávách, že bylo 4,4 cm na délku, ale to je v plicním parenchymu, pouze v plicní tkáni je popsáno poranění na délku 4,4 x 0,6, čili to je bodný kanál ve vlastní plicní tkáni, ale celková délka bodného kanálu, která s tímto souvisí, musela být delší, protože je potřeba se dostat z tělního povrchu do hrudníku a píchnout plíci ještě čtyřmi centimetry. Pokud má odhadnout, kolik mohla být celková délka bodného kanálu, tak pokud vezme nejpříznivější variantu pro obžalovaného, čili co nejkratší cestu, tak se pohybujeme z přední plochy krku do pravého hrudníku, kde se pohybujeme podle něj kolem 10 cm, 5 cm je třeba, abyste se dostal do pohrudniční dutiny a zhruba 4,5 cm ve vlastní plíci. U zranění č. 3 se nepodařilo zjistit délku kanálu, není nikde popsána, když do tkáně v rámci pneumotoraxů proniká plyn a není možné někdy zrekonstruovat bodný kanál z toho důvodu, že jsou tam četné artefakty bublinek a radiolog neví, která bublinka je v souvislosti s kanálem a která je v rámci rozšíření plynu do měkkých tkání. Vzniká při tom tzv. emfyzém měkkých tkání, tím, jak se tam jakoby natlakuje plyn, ono to proniká podél různých hranic jednotlivých tkání a rozšíří se to do okolí, musel by se dotázat radiolog cílenou otázkou, ale není si jistý, že by to vedlo k závěru. Pokud jde o to, zda samotný pád poškozeného na tvrdou podložku může nějakým způsobem přispět ke zhoršení následků ve smyslu nasání bublin, nečistot, které vstoupí do tenkých cév, tak to si neumí představit, je vrstva kůže, svalovina, jednotlivé cévní vrstvy, takže pohyb poškozeného po utrpění poranění může modifikovat rychlost a velikost krevní ztráty. Pokud obžalovaný tvrdil, že poté, co viděl, že poškozený upadl na zem a krvácí, že hadrou mu stavěl krvácení, tak to samozřejmě mohlo přispět ke zvýšení šancí zachování života poškozeného, protože tím snižuje riziko nasátí vzduchu do cévy a aplikovaným tlakem do krvácejícího místa snižuje velikost krevní ztráty; co není schopen ovlivnit, jsou nitrohrudní poranění, která jsou zevně neošetřitelná. Pokud se má vyjádřit k charakteru zraňujícího nástroje, tak jemu předložené nafocené čtyřzubé vidle byly plně způsobilé k vytvoření všech objektivně zadokumentovaných úrazových změn. Co se týče razance útoků, tak obecně se říká, aby nástroj pronikl kůží hlouběji do těla, tak minimálně středně velkou intenzitou, vzhledem k tomu, že tam kanály některé jsou poměrně hluboké, tak spíše velkou. Kožní oděrky na hrudi poškozeného zjištěné na těle poškozeného nebyly zhojené, rozhodně po dvou týdnech by oděrky byly zhojeny do nějakých jizev, a pokud nahlédl na fotografie ve spise, tak v oblasti hrudníku jsou na fotografiích patrné škrábancovité kožní oděrky, které jsou kryté strupy, takže se jedná o ne zcela zhojené poranění, kdy strup se během jednoho a půl dne je schopen vytvořit, čili není tam nic, co by jej vedlo k tomu, že by mohl tvrdit, že to nemohlo vzniknout při daném incidentu, rozhodně to ale není poranění, které by bylo starší více dnů, protože chybí známky toho, že se odlučují z okrajů

krusty a přechází to v jizevnatou změnu, která po takovém poranění vzniká. Čili pokud poškozený tvrdí, že to je poranění vzniklé měsíc nebo měsíce, i kdyby řekl týden a víc, předtím než to bylo nafocené, tak se to nezakládá úplně na pravdě. A to samé se dá říct de facto k poranění na předloktí, tam je to trošku plošnější oděrka, která mohla vzniknout třeba pádovým mechanismem nebo při jiném tangenciálním zasažení tělesné krajiny hrubým předmětem. Pokud v posudku popsal celkem 4 mechanismy, v jejichž důsledku mohl poškozený při utrpěných zranění zemřít, a jde o to, který z mechanismů byl nejnebezpečnější a u kterého by smrt nastala nejdřív, v případě, že by poškozený nebyl ošetřen, tak to je problematická otázka; u žilního systému stačí ve své podstatě vteřiny, kdy dojde k masivnějšímu nasání vzduchu, kdy bolus bublin se dostane do pravé komory srdeční, která místo krve začne pumpovat pěnu, pěna je stlačitelná oproti krvi, čili srdce sice pracuje, ale krevní oběh se zastaví a člověk zmírá na zástavu krevního oběhu. Krvácení tepenného charakteru, pokud není ošetřeno, potřebuje u krkavice maximálně řádově desítky vteřin, aby došlo ke ztrátě významného objemu krve a pak dojde k úmrtí na nastupující tzv. hypovolemický šok, čili šok z velké krevní ztráty. U pneumotoraxů záleží na velikosti plynu, kolik a jak rychle se tam dostane, pokud je to přímá cesta, že to poranění široce zeje, což není tento případ, kdy kanály byly relativně tenké díky charakteru zraňujícího nástroje, tak tam je menší průnik ze zevního prostředí, ale plyn může pronikat i z plic, protože plíce jsou na mikroskopické úrovni mycí houba, kdy máte prostory vyplněné plynem, které jsou ventilované a z plíce tam taky proniká vzduch, a to nikdo není schopný odhadnout. Tady u tohoto případu nedošlo k úplnému vyřazení plic z funkce, proto přežil, kdyby mu nepomohl někdo a nevykrvácel by nebo by neumřel na vzduchovku, tak by tam mohl pronikat dál plyn a na to by mohl umřít, asi tak nějak by seřadil rychlosti možného nástupu. Obžalovaný poskytnutím laické první pomoci mu významným způsobem zvýšil šanci na přežití. Pokud jde o to, jak dlouho po utrpění zranění, po narušení krkavice a hrdelní žíly, nastává krvácení, tak u tepenného krvácení prakticky od okamžiku, kdy se odstraní ze zraňujícího kanálu zraňující nástroj, protože nástroj funguje jako tamponáda, takže okamžitě, a žilní krvácení může mít lehce zpožděný nástup, ale tam je to spíše tím, že to není pod takovým tlakem a než se to dostane k povrchu, tak to může chvíli naplňovat kanál, než opustí tělo. Takže ve chvíli, kdy zraňující předmět, v tomto případě vidle, byly vytaženy z rány, tak krev u poškozeného začala okamžitě téct masivně ven. Pokud jde o to, zda zranění na levém předloktí poškozeného si lze případně vysvětlit tak, že by se poškozený bránil, dal ruku před sebe a že by se mohly vidle svézt po předloktí, tak úplně mu předloktí nepřipadá jako oděrka od hrotu jednoho ze zubů, kdyby to bylo o nějakou drsnatinu, třeba přechodu kovového předku v násadu, nebo pokud ta násada třeba není úplně ideálně hladká, tak ano, ale netroufl by si tvrdit, že toto je jednoznačně známka obranného mechanismu, protože úplně stejně mohl vzniknout takový drobný kožní defekt v rámci pádu poškozeného. Čtyři svislé probíhající oděrky na hrudní části těla nemohly vzniknout pádovým mechanismem. Do těla poškozeného byly tři vstupy vidlemi, je to popsáno jako rány č. 1, č. 2, č. 3. Útoky musely být minimálně tři, pokud kožní oděrky vznikly vidlemi. Tři bodná poranění na těle musela vzniknout minimálně dvěma útoky, a to z titulu vedení protichůdných kanálů, kanály jdou úplně jinými směry čili nemohly vzniknout jedním a tím samým vedeným vbodem, protože vidle mají hroty seřazené de facto rovnoběžně. Neumí si představit, jak se narafičí vidle tak, aby udělaly kanál v jednom směru zprava doleva a ve druhém směru zleva doprava, vidle se nezkroutí. Kožní oděrky nebyly vpichy, to jsou oděrky. Pokud měl poškozený udělat jeden úkrok, ale jsou tam dva mechanismy, tak rozhodně nemohl modifikovat oba dva mechanismy jedním úkrokem, mohl leda modifikovat jedno z těch poranění, buď té boční strany krku nebo plic tím, že mohl jít do vstřícného pohybu, takže jeden z útoků mohl být ovlivněn takovým vstřícným pohybem, ale pak je tam ještě jeden mechanismus a o druhém vstřícném pohybu nikdo nemluví, takže to už asi bylo v režii toho, kdo vidle ovládal. Pokud poškozený mluvil před soudem o tom, že zranění na hrudníku měla vzniknout od pořezání od plechu, tak jako řezné rány to nevypadá, kdyby to byly nějaké hrany, které ho sedřou, ano, rány jsou pravidelně řazeny a v poměrně dokonalém souběhu běží vzájemně rovnoběžně, z jeho pohledu je pravděpodobnější, že to je součást vidlí, je to jeho názor na základě rozsahu, lokalizace a rozmístění na těle. Z jeho pohledu nejzávažnější jsou tři vbody do těla a ty

samy o sobě hovoří o tom, že to nemohlo být jedním náhodným útokem. Mezi oděrkami na hrudníku jsou pravidelné rozteče, rozteč tam nikde není uvedená, oděrky běží shodnými směry a rámcově v podobných vzdálenostech. Pokud měla být zranění způsobena 17. 9. kolem 23:30 hod. a tělo poškozeného bylo nafoceno 19. 9. kolem 08:30, zhruba 1,5 dne potom, tak tam už jsou nějaké hojivé změny patrné, čili to není poranění v řádu hodin, ale za 1,5 den se krusty na oděrkách vytváří běžně. Pokud dle obžalovaného měl padat přes psa, být pod vlivem alkoholu a zda může hrát vliv přenesení váhy jeho těla a váhy samotných vidlí, tak kinetická energie zraňujícího nástroje samozřejmě může nějakým způsobem modifikovat výsledný rozsah utrpěných poranění, takže i hozené vidle by mohly pronikat do těla, protože by jistě měly dostatečný potenciál k tomu, ale obžalovaný mluví o jednom aktu, kdežto na těle byla poranění, která svědčí o zapíchnutí, vytažení a zapíchnutí v jiném směru a vytažení, to si jako neovladatelné vidle při náhodném pádu nebo při pádu osoby neumí představit, jak to zvládne, neovladatelnou vidli by si představoval tak, že jde v jednom směru a v tom skončí, a tak to taky skončí celé, pokud by šlo o jedné z ran samostatně, izolovaně, tak pak není schopen tvrdit to, co říká před soudem, že to nemohlo vzniknout jedním působením vidlí, jsou zde kanály vedené různými směry, tak to prostě takhle jedněmi vypadenými vidlemi vzniknout nemohlo. Pokud jde o to, zda by si bylo možné představit mechanismus, že by čtyři oděrky na hrudi poškozeného vznikly jedním útokem společně s jedním z těch tří zjištěných vbodů, tak si umí představit, že po vytažení vidlí, kdyby byly spuštěny podél těla poškozeného dolů, tak že by to udělalo sérii škrábanců. Není schopen vyloučit, že poranění č. 2 a 3 uprostřed a nalevo mohly vzniknout jedním úderem.

33. Obžalovaný jako vyjádření uvedl, že si to prostě nedovede vysvětlit, že by dvakrát bodnul, že by byl na zemi, nějak vytáhl a ještě nějak tak, to si nedovede vysvětlit, myslel si, že ho vůbec nebodnul, až pak viděl v kuchyni, že leží, tak už věděl, co se děje, kdyby věděl, že ho bodnul dvakrát, tak to řekne před soudem, proč by lhal.

34. Se souhlasem státního zástupce a obžalovaného soud postupem podle § 211 odst. 5 tr. řádu přečetl znalecký posudek vypracovaný znalkyní **RNDr. Janou Spurnou, Ph.D.**, z oboru zdravotnictví, odvětví soudní toxikologie, z jehož závěrů se podává, že ve vzorku krve obžalovaného odebraného v rámci lékařského vyšetření dne 18. 9. 2024 v 03:07 hod. (viz lékařská zpráva, č. l. 231) byl zjištěn alkohol v koncentraci 0,59 g/kg a ve vzorku krve odebraného obžalovanému téhož dne v 03:37 hod. byl zjištěn alkohol v koncentraci 0,52 g/kg. Zpětným propočtem byla koncentrace alkoholu v krvi obžalovaného v době spáchání činu, tedy v 23:30 hod. dne 17. 9. 2024, určena rozmezím 1,02 – 1,31 g/kg.

35. Se souhlasem státního zástupce a obžalovaného soud postupem podle § 211 odst. 5 tr. řádu přečetl znalecký posudek vypracovaný znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, odvětví klinická psychologie, kdy ze znaleckého zkoumání **MUDr. Františka Honzáka** a **PhDr. Martina Jániše** vyplynuly níže uvedené úvahy. Obžalovaný trpí rozvinutým syndromem závislosti na alkoholu, jiné forenzně významné duševní onemocnění u něj zjištěno nebylo, rovněž nebyly zaznamenány markery toxické psychózy. Obžalovaný postrádá náhled na alkoholovou závislost, tuto má tendenci bagatelizovat. V době činu se obžalovaný nacházel ve stavu prosté opilosti, který si sám přivodil, v jejímž důsledku byly jeho ovládací schopnosti nepodstatně sníženy, schopnosti rozpoznávací byly zcela zachovány. Bez adekvátní léčby bude obžalovaný s vysokou pravděpodobností v nadměrné konzumaci alkoholu pokračovat. Uložení ochranného léčení protialkoholního však není navrhováno s ohledem na absenci náhledu a motivace na straně obžalovaného. Obžalovaný je plně schopen chápat smysl a význam trestního řízení. Intelekt obžalovaného je průměrný, průměrné jsou rovněž jeho paměťové schopnosti, vykazuje nižší schopnost zvládat stresové situace. Jeho schopnost správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události je mírně až středně snížená v důsledku nadužívání alkoholu a problematických osobnostních rysů (nezdrženlivost, impulzivita, omezená sebereflexe, tendence přičítat chyby za vlastní potíže druhým). Resocializace obžalovaného se jeví jako problematická, nicméně není vyloučená, při adekvátní motivaci je obžalovaný schopen pozitivního vývoje, prospěla by mu protialkoholní terapie, aktuálně nicméně

nevnímá abúzus alkoholu jako zásadní problém.

36. Soud dále provedl dokazování listinnými a dalšími důkazy. Soud u hlavního líčení přehrál **zvukový záznam o volání na tísňovou linku** (čl. 383 – 384), z něhož vyplývá, že dne 17. 9. 2024 v čase 23:31 hod. byl na tísňovou linku rychlé záchranné služby „155" z univerzální tísňové linky „112" přepojen volající, který se představil jako Libor Š., požadoval urgentní výjezd vozidla RZS na adresu xxx a spontánně sděloval „on mě napadl, jsem bodl vidlama, vidlama jsem ho bodl do krku, do oka, krvácí z tepny hlavní, krční". Soud dále přehrál obrazově-zvukový záznam z **kamery policisty** zasahujícího dne 17. 9. 2024 v době od 23:48 hod. na místě činu. Situace na místě činu je podrobně popsána v **protokole o ohledání místa činu** (čl. 166 - 207) – rodinného domu na adrese xxx, a zdokumentována přiloženými fotografiemi. Při ohledání byly zajištěny m. j. biologické stopy, konkrétně stěry ze skvrn červené barvy charakteru krve nalezených v prostoru kuchyně na podlaze a spodní části kuchyňské linky a ručníku a pruhu látky nalezených v kuchyni na podlaze (stopy č. 5 – 10), a dále věcná stopa, konkrétně čtyřzubé vidle s dřevěnou násadou nalezené v ložnici nalevo od vstupu do kuchyně (stopa č. 13). Z protokolu a fotodokumentace je dále patrné, že v ložnici se na třech místech nacházely u stropu zavěšené mucholapky. Z **odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika** (čl. 263 – 267) se zjišťuje, že celková délka zajištěných vidlí činí 194 cm, kovové hroty vidlí jsou dlouhé 30 cm. Na třech hrotech vidlí se nachází drobné červené skvrny, z nichž byly provedeny stěry, kdy ve stěrech ze dvou hrotů (označených jako FU09 a FU10) byla prokázána přítomnost lidské krve, přítomnost krve ve stěru z jednoho hrotu (označeného jako FU08) prokázána nebyla. Ve stěrech z hrotů vidlí označených jako FU09 a FU10 byl stanoven totožný profil DNA jedné osoby, který byl vyhodocen jako vhodný k porovnání, přičemž porovnáním bylo zjištěno, že stanovený profil DNA je individuálně shodný s profilem DNA ze vzorku poškozeného. Ve stěru z násady vidlí byl stanoven smíšený profil DNA, jehož majoritní složka je individuálně shodná s profilem DNA obžalovaného Libora Š. Z **protokolu o zadržení osoby podezřelé** (čl. 46 - 47) se zjišťuje, že obžalovaný byl zadržen podle § 76 odst. 1 tr. řádu dne 18. 9. 2024 v 00:20 hod. Ze **záznamů o dechových zkouškách** (č. l. 229) vyplývá, že v krvi obžalovaného byl dne 18. 9. 2024 v 00.27 hod. zjištěn alkohol v koncentraci 1,07 g/kg, téhož dne v čase 00.35 hod. v koncentraci 1,02 g/kg, téhož dne v 00.57 hod. v koncentraci 0,85 g/kg a v 01.03 hod. v koncentraci 0,89 g/kg. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že není nikde zaměstnán. V **opisu evidence přestupků** (č. l. 401) má dva záznamy z r. 2020 o přestupcích proti veřejnému pořádku a proti občanskému soužití podle § 5 odst. 1, písm. a), b), § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 251/2016 Sb. V **opisu RT** (č. l. 402) má jeden záznam o odsouzení **trestním příkazem Okresního soudu ve Vsetíně** ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 T 310/2007-36 (č. l. 403), jímž byl pravomocně uznán vinným trestným činem násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 tr. zákona, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců. Uvedeného deliktu se dopustil tím, že dne 14. 10. 2007 v místě bydliště v podnapilém stavu vyhrožoval usmrcením své bývalé manželce Vieře Š. a ohrožoval ji dvěma kuchyňskými noži, přičemž výhružky usmrcením na adresu poškozené opakoval i před přivolanou hlídkou Policie ČR. Ve zkušební době podmíněného odsouzení se obviněný osvědčil, k tomuto tedy nelze přihlížet jako k okolnosti přitěžující při úvaze o trestu.26. K osobě poškozeného Zdeňka Š. bylo zjištěno, že v **evidenci přestupků** (č. l. 399) nemá záznam. V **opisu RT** (č. l. 400) má dva záznamy o odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 2 TM 5/2012 pro trestné činy pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a trestním příkazem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 1 T 71/2021 pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Z **úředního záznamu o lustraci v policejních evidencích** (č. l. 385 – 395) je patrné, že informační systém Policie ČR obsahuje celkem 52 záznamů týkajících se fyzických a verbálních konfliktů obžalovaného s poškozeným, případně obžalovaného s jeho druhým synem Jiřím Š. či bývalou manželkou Vierou Š., k nimž mělo dojít v letech 2007, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2023 a 2024. Z těchto záznamů je třeba poukázat zejména na záznam z 13. 8. 2016, kdy měl

obžalovaný oznámit, že má spory s poškozeným, který mu měl údajně vyhrožovat před třemi měsíci s nožem, má na poškozeného nachystaný teleskop a tím ho „seřeže“. Dne 17. 5. 2019 měl obžalovaný za přítomnosti policejní hlídky verbálně napadat poškozeného s tím, že se mu nelíbí, že je potetovaný a kouří trávu, policistů se dotazoval, co má se svým synem dělat, jestli ho má zapíchnout nožem. Dne 20. 1. 2020 měl obžalovaný vyhrožovat Jiřímu Š. a zakročujícím policistům zabitím. Dne 7. 7. 2023 měl obžalovaný po slovní rozepři bodnout poškozeného deseticentimetrovým hřebíkem do břicha. Dne 18. 1. 2024 měl obžalovaný vyhrožovat poškozenému vyříznutím jazyka a při tom mu měl přiložit ke krku nůž, přičemž výhružky měl opakovat i před zasahujícími policisty. Tato věc šetřená jako podezření ze spáchání přečinu podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byla následně **usnesením Policie ČR** ze dne 15. 3. 2024, č. j. KRPZ-8501-34/TČ-2024-151571 (č. l. 396 – 397) odložena, neboť z prověřování vyplynulo, že poškozený si napadení vymyslel a poranění na krku si způsobil sám. Ve spise je dále založeno **oznámení přestupku** ze dne 18. 3. 2024 (č. l. 398) adresované policejním orgánem Městskému úřadu Vsetín, z něhož vyplývá, že poškozený Zdeněk Š. se měl dne 18. 1. 2024 dopustit přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) a přestupku křivého vysvětlení podle § 6 odst. 1 zák. č. 251/2016 Sb., spočívajících v tom, že po slovní rozepři mířil na Libora Š. nenabitou vzduchovkou, uštědřil mu dva pohlavky a nepravdivě jej obvinil z napadení nožem

37. Na základě dokazování provedeného u hlavního líčení, kdy soud hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, jak má na mysli § 2 odst. 6 tr. ř., dospěl soud ke skutkovým a právním závěrům uvedeným ve výrokové části tohoto rozsudku, když byla prokázána trestná činnost obžalovaného, pouze soud provedl úpravu skutkové věty co do počtu úderů zraňujícím nástrojem v návaznosti na výsledky dokazování provedeného u hlavního líčení.

38. Obžalovaný Libor Š. popírá úmysl usmrtit svého syna Zdeňka Š. v rámci předmětného nočního incidentu v místě jejich společného bydliště s tím, že jej předešle upozorňoval na jeho hlasité projevy z pokoje od zapnutého počítače, které mu vadily, neboť chtěl jít již spát, samotné zranění syna pak bylo nešťastnou náhodou. Obžalovaný je však ze spáchání stíhaného jednání, tak jak byl popsán v žalobním návrhu, kdy byl veden nepřímým úmyslem usmrtit svého syna, spolehlivě usvědčován svými vlastními výpověďmi z přípravného řízení, totiž prvotní procesní výpovědí učiněnou po řádném zahájení trestního stíhání ve spojení s navazující výpovědí před vazebním soudem, který rozhodoval o jeho vzetí do vazby, a dále ve spojení s prvotní procesní výpovědí poškozeného učiněnou z nemocničního lůžka ve FN Ostrava, výpověďmi svědkyně Nikol T., znaleckým zkoumáním znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, a dalšími důkazy, jak bude dále podrobně rozvedeno. Obžalovaný v následném průběhu trestního řízení poté, co byl vzat do vazby, pozměnil svou obhajobu co do popisu skutkového děje, stejně se zachoval jeho poškozený syn, soud však těmto změnám v jejich výpovědích v žádném případě neuvěřil, když se dle názoru soudu snažili účelově rozdílným způsobem vylíčit skutkový děj, avšak v rozporu s realitou, navíc v jejich výpovědích při vzájemném porovnání byly zjištěny takové podstatné rozpory, pro které nemohl soud učinit jiný než pozitivní závěr o vině obžalovaného jednáním popsaným ve výrokové části rozsudku, neboť jedině tento je řádně podložen provedenými důkazy.

39. Soud při činění skutkových závěrů vzal za základ prvotní procesní výpověď obžalovaného učiněnou před policejním orgánem, kdy po zahájení trestního stíhání popsal situaci tak, že po předchozí hádce se synem ohledně jeho hlasitých projevů se syn znovu již podruhé objevil v jeho pokoji, odkud ho slovně hlasitým způsobem vykazoval, avšak syn neodešel a místo toho mu začal vyhrožovat zlomením rukou a vazu, že si to klidně odsedí, pak proti němu syn vyjel rukama, a v tuto chvíli obžalovaný vzal vidle, se kterými ho nechtěl propíchnout, ale jen chtěl, aby vypadl z jeho pokoje, myslel si totiž, že ho chce syn fyzicky napadnout, syn měl totiž před sebou natažené a překřížené ruce ve výšce svého obličeje, kdy poté navzájem učinili vůči sobě každý z nich dopředný krok a obžalovaný udělal tu „sviňárnu“, že dvakrát bodl vidlemi proti němu, nechtěl ho však bodnout, nýbrž jen vystrašit, v ten moment byli od sebe dost daleko, ale vidle jsou dlouhé, razance jeho výpadu vůči poškozenému byla asi na stupni 4-5 z uvažované škály 1-10. Vidle měl u

sebe v pokoji kvůli mucholapkám, které vidlemi sundával ze stropu, tyto si tam donesl v den incidentu, při výpadu vůči synovi je držel levou rukou u těla a pravou rukou od těla, držel je jako při střelbě. Obžalovaný dále poněkud neurčitě připustil, že před incidentem samotným mohlo mezi nimi dvěma dojít ke vzájemnému žduchnutí v chodbě domu. Pokud jde o světelné podmínky, pak se svítilo v kuchyni, kdežto u něj v pokoji byla rozsvícená jen TV. Této prvotní výpovědi obžalovaného pak koresponduje jeho výpověď učiněná před vazebním soudem o 2 dny později, kdy uvedl, že to co vypověděl před policejním orgánem, je holá pravda, tedy že syna dvakrát rychle bodl vidlemi, a znovu zopakoval, že syna bodnout nechtěl, že „chtěl těmi vidlemi jenom na ty ruky, jak po mně…" a že „neměl vůbec brát ty …"; k tomuto nedopovězenému vyjádření obžalovaný před soudem doplnil, že chtěl říci „ty vidle". Na tomto místě je třeba poznamenat, že protokol o vazebním zasedání ze dne 20. 9. 2024 sepsaný Okresním soudem ve Vsetíně pod sp. zn. 0 Nt 3008/2024 ne zcela odpovídá zvukovému záznamu, z tohoto důvodu soud uvedl doslovnou citaci dvou shora uvedených vyjádření obžalovaného, a proto zdejší soud při skutkových úvahách vycházel ze zvukového záznamu oproti písemnému protokolu.

40. Dle prvotní procesní výpovědi poškozeného se pak měl incident odehrát tak, že při jejich slovní rozepři se on sám ocitl v kuchyni, otec byl ve své ložnici, nijak se v tu dobu fyzicky nenapadali, nevyhrožoval otci, ani neměl v úmyslu otce napadnout, naproti tomu mu otec vyhrožoval se slovy, že ho zabije, stáli od sebe na vzdálenost cca 2 metry, viděl otce, jak bere do ruky vidle nebo něco takového, čímž si není úplně jistý, tímto jej džogl (bodl, jak vysvětlil tento výraz ve své výpovědi před soudem), otec šel na něj vidlemi tak, že je držel ve výšce své hlavy a špičky vidlí směřovaly k němu, před tímto bodnutím on sám neudělal žádný krok směrem k otci, otec mu vyhrožoval zabitím nějak těsně předtím, než proti němu vystartoval (v jiné části vypověděl, že od výhrůžky do bodnutí uplynulo cca 5-8 minut), to celé bylo rychlé, toto vůbec nečekal. Pokud jde o světelné podmínky, pak v kuchyni, ložnici otce i na chodbě domu se dle poškozeného svítilo.

41. Na tomto místě je třeba zdůraznit ty zásadní okolnosti, které vyplynuly z výpovědi svědkyně Nikol T. Ta totiž k věci vypověděla, že se od poškozeného k průběhu samotného incidentu dozvěděla během jeho návštěvy ve Fakultní nemocnici Ostrava, že se s otcem toho včera pohádali kvůli WiFi, kvůli tomu jej otec napadl dvakrát vidlemi do krku, ke konfliktu mělo dojít v kuchyni, hned před vchodem do pokoje otce, otec měl vyběhnout s vidlemi z pokoje, tomu mělo předcházet i to, že poškozený otci „dal přes držku", poškozený jí nic neříkal o účasti psa v jejich konfliktu.

42. Byť je ze shora vylíčených skutkových tvrzení obou aktérů incidentu zřejmé, že jsou mezi nimi některé rozpory, pak přesto lze s ohledem na existenci nepřímého svědectví bývalé přítelkyně poškozeného dospět ke spolehlivým skutkovým závěrům. Soud nemá žádný důvod nevěřit svědecké výpovědi bývalé přítelkyně poškozeného, když nebyl shledán žádný motiv, pro který by si vymýšlela či přikrášlovala verzi skutkového děje, jak se o úrazovém ději dozvěděla od poškozeného. V její výpovědi před soudem sice byly zjištěny některé rozpory oproti prvotní výpovědi učiněné před policejním orgánem, avšak jednak nešlo o zásadní rozpory, takové rozpory naopak byly shledány ve výpovědích obžalovaného a poškozeného a mezi jejich výpověďmi navzájem, dále se podařilo tyto rozpory ve výpovědi svědkyně překlenout poukazem na pouhé časové nesrovnalosti toho, kdy se měla a jakým způsobem dozvědět okolnosti ohledně incidentu a vůbec popisu vztahu mezi oběma aktéry incidentu, a konečně je třeba poukázat na to, že to byl poškozený, kdo se snažil ovlivňovat svědkyni stran jejího svědectví v tomto trestním řízení, jak bude níže podrobněji rozvedeno, a právě toto ovlivňování svědkyně ze strany poškozeného pak vedlo k některým rozporům ve výpovědích svědkyně co do časového sledu událostí, avšak nejednalo se o nijak zásadní rozpory. Pokud soud zůstane u samotného skutkového děje, pak obžalovaný i poškozený se shodují v tom, že předmětné noci došlo mezi nimi k výraznému slovnímu konfliktu kvůli hlučnosti poškozeného; tento konflikt ostatně z doslechu potvrzuje uvedená svědkyně. Zatímco poškozený vylučuje fyzický konflikt mezi nimi v rámci oné rozepře před samotným úrazem, a to jak v prvotní výpovědi, tak i ve výpovědi před soudem, pak obžalovaný nepřímo připustil, že na chodbě domu mohlo mezi nimi dojít ke žduchnutí v době, kdy

se obžalovaný šel podívat na noční oblohu ven před dům. Svědkyně však hovořila o tom, že z doslechu od poškozeného se dozvěděla, že tento měl dát svému otci v rámci onoho vzájemného konfliktu facku nebo „přes hubu“, v přípravném řízení pak řekla „přes držku“, tedy svědkyně konstantě v obou fázích trestního řízení potvrzovala fyzické napadení obžalovaného ze strany jeho syna, čemuž právě koresponduje ono podle názoru soudu neochotné připuštění fyzického konfliktu mezi oběma aktéry ze strany obžalovaného a úplné odmítání ze strany poškozeného. Co je důležité pro závěr soudu, že považuje svědkyni za důvěryhodnou, tak je to, že poškozený ve své výpovědi výslovně nevyvrátil, že by svědkyni na nemocničním lůžku říkal, že se incident odehrál v kuchyni a že on sám otce fyzicky napadl. Poškozený tak ve svých výpovědích negoval fyzické násilí ze své strany vůči otci podle soudu z toho důvodu, aby zejména v prvopočáteční fázi vyšetřování incidentu zastřel svůj výrazný podíl na eskalaci konfliktu, kdy zpočátku nepřipouštěl ani verbální výhrůžky vůči svému otci, teprve posléze takové výhrůžky připustil, ovšem až v době, kdy celkovým způsobem pozměnil svou výpověď. Obžalovaný pak negoval předchozí fyzický atak syna vůči sobě podle soudu z toho důvodu, aby se vyhnul posuzování svého následného útoku vidlemi jako aktu odplaty, kdy však soud má za to, že se jednalo o odplatu, a nikoliv o nešťastnou náhodu. Ta okolnost, že obžalovaný v tomto ohledu nemluvil pravdu, ostatně vyplývá ze samotného volání obžalovaného na tísňovou linku 112 v době následného poskytování první pomoci synovi, kdy operátorce záchranné služby doslova uvedl „on mňa napadl“ a „on mňa napadl a já jsem se bránil“, kdy z uvedeného vyjadřování je zřejmé, že obžalovaný nemohl mít na mysli toliko verbální napadání. Poškozený v přípravném řízení nepřipouštěl v době před úrazovým incidentem užití výhrůžek fyzickým násilím vůči svému otci, naproti tomu takové výhrůžky již připustil ve výpovědi před soudem s tím, že otci opakovaně vyhrožoval zlomením rukou v návaznosti na bušení na dveře jeho pokoje otcem, toto pak doprovázel i vulgaritami vůči otci. Obžalovaný ve výpovědi před soudem uvedl, že si již nepamatuje případné výhrůžky zabitím či způsobením zranění ze strany syna, ačkoliv ve výpovědi před policejním orgánem jednoznačně hovořil o výhrůžkách syna zlomením rukou a vazu vůči sobě, užití právě takových výhrůžek poškozeným pak připustil až v rámci odstranění rozporů v jeho výpovědích, kdy uvedl, že takové výhrůžky syna byly ostatně na denním pořádku. A právě tento konflikt ve verbální rovině, posléze již fyzický konflikt a poškozeným pronesené výhrůžky vůči svému otci byly podle zjištění soudu tím spouštěcím mechanismem pro následný fyzický výpad obžalovaného vůči poškozenému za užití vidlí. Na tomto místě se totiž poškozený ve své prvotní výpovědi a nepřímá svědkyně T. shodují v tom, že k samotnému napadení poškozeného za užití vidlí došlo v kuchyni, a nikoliv v ložnici obývané obžalovaným, jak se o tom snažil obžalovaný přesvědčit policejní orgán při změně své výpovědi a následně soud. Oba tito svědci se pak dále shodují v tom, že úrazový děj za užití vidlí proběhl tak, že obžalovaný opustil prostor své ložnice a ocitl se v kuchyni, kde dvakrát bodl vidlemi poškozeného, kdy poškozený užil výraz „vystartoval“ a svědkyně „vyběhl“. Z prvotní výpovědi poškozeného je prokazováno, že obžalovaný v rámci konfliktu mezi nimi užil vůči němu výhrůžku zabitím, kdy však s ohledem na nejasnosti ve výpovědi poškozeného není zřejmé, kdy taková výhrůžka přesně zazněla; v jedné části své výpovědi poškozený hovořil o tom, že se tak stalo těsně předtím, než na něj otec vystartoval s vidlemi, v jiné části stejné výpovědi však uvedl, že to bylo několik minut před výpadem s vidlemi. Tento podstatný rozpor se však nepodařilo objasnit, když poškozený před soudem argumentoval odstupem času. Poškozený pak výhrůžku zabitím s jistou váhavostí připustil i před soudem s tím, že jako by tam otce slyšel něco takového říkat. Každopádně však taková výhrůžka z úst obžalovaného zazněla, jak bylo prokázáno, s ohledem na uvedené časové nejasnosti však nelze prokázat přímý úmysl v počínání obžalovaného, tedy že by verbalizoval svůj úmysl syna zabít právě v době, kdy vůči němu učinil výpad vidlemi. Užití výhrůžky zabitím vůči poškozenému ze strany jeho otce pak bylo tedy následně s nějakým časovým odstupem doprovázeno výpadem vidlemi v rukách obžalovaného, což jednoznačně vede soud k závěru o aktu odplaty ze strany obžalovaného. Opět i na tomto místě platí, že soud nemá důvod nevěřit slovům svědkyně, jak se tato o výpadu vidlemi dozvěděla z úst poškozeného, kdy jej navštívila buď 2 nebo 3 dny poté, co poškozený stejným způsobem popisoval výpad obžalovaného

s vidlemi vyslýchajícímu policistovi, jejich výpovědi tak navzájem korespondují. Ta okolnost, že k výpadu vidlemi došlo právě v kuchyni, a nikoliv v ložnici obžalovaného, vyplývá i z toho, jakým způsobem se obžalovaný vyjadřoval v rámci jím předestřené verze skutkového děje k tomu, jestli viděl či neviděl pád poškozeného na podlahu v kuchyni po jejich incidentu. Obžalovaný totiž v rámci své doplňující výpovědi před policejním orgánem demonstroval zřetelnou skutkovou „otočku", kdy nejprve hovořil o tom, že syna neviděl v takové fázi incidentu spadnout na zem, posléze to však připustil, aby na konci znovu výpověď pozměnil a vrátil se k nevidění pádu. A právě tato skutečnost, kdy obžalovaný byl schopen v rámci jedné výpovědi podvakrát pozměnit popis identické okolnosti, jasně prokazuje, že si vymýšlel, když se snažil přesvědčit soud, že pád syna neviděl. Pokud totiž soud vzal za prokázané, že obžalovaný napadl vidlemi syna v kuchyni, pak samozřejmě s ohledem na prostorové poměry v kuchyni dle fotodokumentace z místa činu musel vidět jeho pád na podlahu po zásahu vidlemi. Pokud se obžalovaný snažil přesvědčit soud ve své výpovědi u hlavního líčení o tom, že pád syna neviděl, pak tak činil právě z toho důvodu, že pozměnil svou výpověď a začal tvrdit, že při jejich konfliktu v ložnici zpočátku ani vůbec nezaznamenal, že by syna zasáhl do jeho těla vidlemi, kdy na něj vidlemi vůbec nemířil, kdy si takové zasažení uvědomil teprve poté, co jej viděl už ležícího na podlaze v kuchyni. V této souvislosti tak byla vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, že k incidentu došlo v jeho ložnici. Je sice skutečností, že s verzí o odehrání incidentu v ložnici se obžalovaný zmínil již ve své prvotní procesní výpovědi, avšak jeho obhajoba je celkově nevěrohodná, pokud v následném průběhu trestního řízení popisoval diametrálně odlišným způsobem průběh incidentu z hlediska mechanismu úrazového děje. Naproti tomu soud neshledal žádný důvod, proč by si poškozený a svědkyně T. měli vymýšlet umístění incidentu do kuchyně, přičemž svědkyně jako místo incidentu označila prostor přímo před vchodem do ložnice obžalovaného; popis obžalovaného z prvotní výpovědi co do lokace konfliktu se tak maximálně mohl blížit popisu ze strany poškozeného a svědkyně, jeho tvrdošíjné setrvání na tom, že se konflikt odehrál v ložnici, je však odůvodněno změnou v popisu průběhu incidentu, jak s touto obhajobou přišel v doplňující výpovědi před policejním orgánem.

43. Poškozený i svědkyně tedy hovoří o jasném útoku vidlemi ze strany obžalovaného. Těmto jejich tvrzením pak ostatně odpovídají prvotní výpověď obžalovaného učiněná po zahájení trestního stíhání i před vazebním soudem, kdy i před vazebním soudem zopakoval, co řekl před policejním orgánem, totiž že syna dvakrát rychle bodl vidlemi. V této souvislosti je třeba poukázat na ono expresivní vyjádření obžalovaného na policii, totiž že udělal „tu sviňárnu" v podobě opakovaného bodnutí vidlemi proti synovi, kdy právě proto, že obžalovaný takový výraz, znamenající ve své podstatě vnitřní hodnotící opovržení nad svým počínáním vůči synovi, nepochybně použil pro charakteristiku situace, kdy zjevně přestřelil ve své reakci, byť tehdy musel cítit zlost na svého syna, který mu předtím vulgárně nadával, fyzicky ho napadl a vyhrožoval mu újmou na zdraví, a nepochybně tak přivodil hněv svého otce na sebe sama potencovaný požitým alkoholem na straně otce. Pokud obžalovaný před policejním orgánem tvrdil, že nechtěl syna „bodnout do těla" či „propíchnout", a následně před soudem tvrdil, že vidlemi vůbec nemířil, pak toto nekoresponduje s jiným jeho tvrzením z prvotní výpovědi, totiž že dvakrát rychle bodl vidlemi „proti němu", tedy musel si být velmi dobře vědom, že může syna zasáhnout zraňujícím nástrojem do jeho těla. Tvrzení obžalovaného o bodnutí proti tělu poškozeného ostatně koresponduje tvrzení jeho syna z prvotní výpovědi, kdy policejnímu orgánu názorně demonstroval uchopení vidlí v rukách otce (viz foto na čl. 101-101 verte) se slovním doprovodem, totiž že „šel na něj vidlemi tak, že je držel ve výšce své hlavy a špičky vidlí směřovaly k němu". Pokud tedy poškozený situaci v prvotní výpovědi popsal tak, že otec šel proti němu s již namířenými vidlemi, které držel na celou délku od svého těla, a obžalovaný sám k tomu v prvotní výpovědi uváděl, že vidle držel od těla v poloze, jako „při střelbě", kdy poté následovalo rychlé dvojité bodnutí vidlemi vůči tělu poškozeného (kdy o bodnutí hovoří oba aktéři), pak z uvedeného je zřejmé, že si obžalovaný musel být vědom možného opakovaného zasažení těla poškozeného vysoce zraňujícím nástrojem, a to navíc v horní polovině těla a i v úrovni krku, když obžalovaný a poškozený jsou přibližně stejného vzrůstu, jak měl soud

možnost shlédnout u jednání soudu, kdy rozhodně neodpovídá tvrzení poškozeného z výpovědi na policii, že měří cca 189 cm. Jestliže obžalovaný před policejním orgánem a následně u vazebního zasedání hovořil o tom, že syn před bodnutím udělal vůči němu krok dopředu, kdy při tom měl natažené a překřížené ruce před sebou, pak tato jeho výpověď nekoreluje s tím, jak tuto okolnost následně popisoval před soudem, totiž že syn měl ruce jen natažené a nikoliv překřížené, a současně je v rozporu s tím, jak toto popisoval poškozený před soudem, totiž že on sám měl mít v daném okamžiku ruce úplně rozpažené, o čemž ovšem poškozený oproti tomu zase vůbec nehovořil v prvotní výpovědi v nemocnici; pro všechny tyto rozpory ve výpovědích obou aktérů nelze než uzavřít, že k takovému skutkovému ději v podobě vstupu poškozeného do ložnice otce s nataženýma rukama nedošlo, naopak prokázán byl výpad obžalovaného s vidlemi do kuchyně. Tento závěr soudu vyplývá i z toho, jakým způsobem se obžalovaný vyjadřoval k úderu či úderům vidlemi ve vztahu k údajně nataženým rukám syna, kdy u vazebního zasedání hovořil o tom, že „chtěl těma vidlema jenom na ty ruky, jak po mně…“, kdežto ve své výpovědi před soudem obžalovaný jednoznačně uvedl, že „vůbec se ani do ruky nechtěl trefit“, tedy jednou připouští záměr použít vidle na ruky syna, aby ho vystrašil, jindy zase takový úmysl popírá, co více pak dokresluje nevěrohodnost jeho obhajoby. Poškozený pak ve své prvotní výpovědi popřel, že by učinil jakýkoliv krok, tedy dopředný pohyb, vůči otci v době, kdy on sám byl v kuchyni, což opět nabourává takto uplatněnou obhajobu jeho otce, a pokud poškozený takový dopředný krok vůči otci připustil před soudem, tak až v rámci své změněné výpovědi, které soud neuvěřil. Obžalovaný byl schopen v jedné větě ve výpovědi před soudem uvést, že není schopen odpovědět na otázku, jestli měl pocit, že jej chce syn fyzicky napadnout v okamžiku, kdy měl vůči němu napřáhnout ruce, současně však uvedl, že vlastně takový pocit měl; co více ukazuje na lavírování v jeho výpovědi, což ostatně odpovídá tomu, že takto se děj neodehrál, jak bylo vysvětleno shora. Již shora bylo rozvedeno, že došlo k fyzickému ataku poškozeného vůči svému otci, ale již dříve, a nikoliv současně s bodnutími obžalovaného, a nejednalo se tedy o nutnou obranu proti útokům poškozeného.

44. Obžalovaný pak učinil svou obhajobu zásadně nevěrohodnou tím, jak změnil popis skutkového děje při doplnění své výpovědi v přípravném řízení a následně v řízení před soudem oproti jeho původním výpovědím. Obžalovaný však nedokázal před soudem žádným rozumným způsobem vysvětlit důvody změny své výpovědi. Obžalovaný sice nadnesl několik důvodů pro takovou změnu, tyto důvody však postrádají rozumný základ. Pokud obžalovaný tvrdil, že prvotně vypovídal jinak pod vlivem svého obhájce, na jehož doporučení vypovídal, pak obžalovaný měl svobodnou možnost nevypovídat, a pokud se rozhodl vypovídat, tak bylo na něm, jakou verzi skutkového děje bude tvrdit. Jestliže se obžalovaný snažil přesvědčit soud, že prvotní výpověď učinil pod vlivem alkoholového opojení, pak toto nemůže jakkoliv obstát, když byl vyslýchán cca 20 hodin po svém zadržení a během této doby nepochybně došlo k úplnému odbourání alkoholu z jeho těla v situaci, kdy na místě činu v nočních hodinách měl požito okolo jedné promile alkoholu v těle. Až úsměvně působí tvrzení obžalovaného, že původně nechtěl vypovídat o účasti svého psa v konfliktu se synem, když by musel zažívat stud před policisty a obhájcem pod dojmem toho, že s ním měl pes spát v ložnici; za této situace je pro soud překvapující, že před soudem již neměl nepříjemný pocit z takového studu, pokud o tom bez zábran mluvil.

45. Obžalovaný tedy v průběhu přípravného řízení pozměnil verzi skutkového děje tak, že incident se odehrál tím způsobem, že vybuřující syn se postavil do futer dveří jeho ložnice, on sám v tu dobu manipuloval vidlemi vůči mucholapce zavěšené na stropě nad TV, stál k synovi zády, když zaznamenal přítomnost syna, otáčel se s vidlemi držíce je směrem nahoru, byl natočený k synovi, syn udělal dopředný krok vůči němu, obžalovaný při přetáčení z postoje, jsa natočen zády k synovi, spouštěl vidle dolů, zakopl o psa, spadl na koleno, předtím ještě vidlemi došlo k jejich pohybu směrem k synovi a jedině tímto způsobem mohlo dle něj dojít k bodnutí syna. Tato verze skutkového děje však má jeden fundamentální nedostatek, totiž že nedává podklad pro to, jakým způsobem mohlo dojít nejméně ke dvěma bodnutím do těla poškozeného; obžalovaný pak

nedokázal podat soudu možné vysvětlení pro situaci, jak mohl opakovaně nechtěně bodnout syna. Ostatně obžalovaný v tomto lavíroval nejen v rámci výpovědi před soudem, kdy místy hovořil o tom, že si je vědom jednoho úderu, v jiné části výpovědi zase připouštěl jako možné 2 údery, jednoznačně negoval pouze třetí úder, jak tvrdil soudní lékař. Opět je nutné poukázat na rozpory v jednotlivých výpovědích obžalovaného, kdy před policejním orgánem a vazebním soudem jednoznačně hovořil o dvojím bodnutí a teprve v doplnění své výpovědi před policejním orgánem začal hovořit o jediném úderu, následně však před soudem začal připouštět i druhý úder jako možný. Již shora bylo rozvedeno, že v rámci prvotní výpovědi a u vazebního zasedání obžalovaný označil ony dva údery jako chtěné, kdežto po změně jeho výpovědi úder/y označoval za nechtěný/é; současně ovšem v jiné části své výpovědi před soudem obžalovaný uvedl, že „chtěl syna jenom tak plesknout asi, už to přesně neví“, tedy zase rozdílně připouštěl chtěný úder vůči tělu syna. Změněnou verzi skutkového děje je však nutné jednoznačně odmítnout i z dalších důvodů. Předně je třeba poukázat na rozměry ložnice obžalovaného, kde dle něj mělo dojít k incidentu. Z protokolu o ohledání místa činu vyplývá, že tato má rozměry 430 cm x 460 cm, tedy na délku od dveří po okno 460 cm. Pokud měl obžalovaný stát u TV a manipulovat s vidlemi vůči mucholapce zavěšené na garnyži nad oknem, pak by bylo zcela nelogické, aby měl přitom kvůli praktičnosti natažené vidle na celou jejich délku, nýbrž by šlo očekávat, že bude stát blíže ke garnyži, a v takovém případě, i kdyby při otočení svého těla obličejem k poškozenému natáhl vidle celou délkou (194 cm), tak by nemohl zasáhnout hroty vidlí tělo poškozeného v situaci, pokud ten měl učinit z futer směrem do pokoje jen 1 krok standardní délky. Dále je třeba poukázat na to, že obžalovaný ve své výpovědi hovořil o tom, že měl manipulovat vůči mucholapce zavěšené na stropu nad TV, ačkoliv z fotodokumentace místa činu je zřejmé, že ona mucholapka nebyla zavěšená na stropě, nýbrž na garnyži, kdy i z tohoto rozporu je zřejmé, že si obžalovaný vymýšlel a popisoval fiktivní průběh skutkového děje, kdy nepochybně by si takovou zásadní okolnost pamatoval. Ostatně pokud by byla tato fiktivní část jeho obhajoby pravdivá, pak by obžalovaný nepochybně vylíčení své práce s mucholapkou uvedl již ve své prvotní výpovědi před policistou, kdy však místo toho tehdy pouze uvedl, že vidle měl v pokoji kvůli mucholapkám, avšak nic dalšího v tomto ohledu neuváděl. Práce s mucholapkami v nočních hodinách je ostatně krajně nevěrohodná, když obžalovaný uváděl, že si vidle donesl do pokoje již dříve toho dne a pak na to zapomněl, když při normálním běhu věcí by takovou práci vykonal hned a vidle zase z domu odnesl; jiné počínání obžalovaného nelze případně vysvětlovat poukazem na požitý alkohol, když obžalovaný byl na svou hladinku alkoholu zvyklý, ostatně sám před soudem uvedl, že alkohol požil, ale opilý nebyl. I na tomto místě obžalovaný lavíroval ve své výpovědi, kdy nejprve uvedl, že výměnu mucholapek dělá vždy v takovou pozdní hodinu, obratem to pak zase popřel s tím, že je to odvislé od toho, jak ho to napadne. Pokud jde o onu manipulaci s vidlemi v situaci, kdy měl obžalovaný zaznamenat příchod syna do futer svého pokoje, pak obžalovaný ve své doplňující výpovědi před policejním orgánem hovořil o tom, že při pohybu vidlí seshora dolů těmito máchal, naproti tomu takové máchání ve výpovědi před soudem popřel. Podstatným rozporem ve výpovědích obžalovaného je dále to, že zatímco při prvotní výpovědi hovořil o uchopení vidlí v situaci, kdy mu syn začal vyhrožovat, pak naproti tomu po pozměnění své výpovědi obžalovaný situaci popisoval tak, že vidle držel za zcela jiným účelem již před příchodem syna do jeho ložnice. V prvotní výpovědi před policejním orgánem a následně i u vazebního zasedání obžalovaný hovořil o tom, že stejně jako jeho syn i on sám měl udělat dopředný krok vůči sobě navzájem, kdežto ve své výpovědi před soudem už nic takového neuváděl, neboť naopak uvedl, že neudělal krok dopředu, rovnou zakopl o psa a toto považoval za dopředný pohyb; to je však diametrálně odlišné tvrzení, současně je třeba poukázat na to, že obžalovaný s verzí o zapojení psa do konfliktu přišel až v rámci doplnění výpovědi před policejním orgánem. Zcela absurdně pak vyznívá výpověď obžalovaného o zapojení psa do konfliktu, kdy v doplněné výpovědi před policejním orgánem hovořil o jediném zakopnutí psa, kdežto u hlavního líčení toto stupňoval s tím, že vlastně zakopl 1,5x (!?) až 2x o psa, kdy soudu vůbec není zřejmé, jak lze o psa zakopnout 1,5x, současně byl obžalovaný schopen v jedné větě popřít dvojité zakopnutí o psa, ačkoliv to předešle takto

popisoval. Zcela nevěrohodně pak působí i další tvrzení obžalovaného, totiž že při onom údajném pádu přes psa s vidlemi, které měl držet až do úplného upadnutí na zem, necítil žádnou překážku, na kterou by narazil při úchytu vidlí; i když jsou hroty předmětných vidlí vysoce zraňující nástroj, i při průniku hrotů do těla poškozeného, navíc opakovaném, musel obžalovaný cítit, že narazil na překážku, opačné jeho tvrzení jen dokládá celkovou nevěrohodnost jím nabízeného alternativního skutkového děje. Konečně pokud obžalovaný v rámci své obhajoby, a to ať už v rámci prvotní jím nastíněné verze skutkového děje či oné pozměněné, hovořil o svých špatných rozhledových podmínkách z neosvětlené ložnice do osvětlené kuchyně, kdy jeho syn se měl zastavit ve futrech a pak pokračovat směrem k němu, totiž že se díval ze tmy do světla, pak i toto je nutné odmítnout, když poškozený jednoznačně ve své prvotní výpovědi uváděl, že se svítilo v chodbě, kuchyni i ložnici otce, tedy obžalovaný měl výhledové podmínky dobré, kdy se poukazem na údajný špatný rozhled pouze snažil mírnit svou vinu či se úplně vyvinit s tím, že syna nechtěl bodnout. Jestliže v této souvislosti obžalovaný hovořil o tom, že jej v době incidentu nepříznivě ovlivňovaly dvě zářivky upevněné na stropu v kuchyni nad sporákem, pak z fotografie č. 41 je zřejmé, že při pohledu z ložnice obžalovaného směrem do kuchyně mu zářivky nemohly zhoršovat výhledové poměry, navíc bylo tvrzení obžalovaného o tom, že bakelitové krytí zářivek bylo z boku odstraněné, vyvráceno tvrzením jeho syna, jenž uvedl, že kryty jsou nepoškozené. I v této části výpovědi obžalovaného se vyskytuje absurdnost, kdy v rámci výpovědi na policii poukazoval na svou krátkozrakost, přitom právě tato vlastnost znamená, že vidí dobře do dálky. Všechny shora uvedené rozpory či nelogičnosti ve výpovědích obžalovaného pak činí jím nabízené varianty skutkového děje, ať už z přípravného řízení po pozměnění prvotní výpovědi nebo z hlavního líčení, nevěrohodnými.

46. Pokud jde o tu zásadní okolnost, zda-li byl poškozený bodnut vidlemi ze strany obžalovaného jednou, dvakrát či třikrát, pak soud po provedeném dokazování uzavřel, že se tak stalo s jistotou nejméně dvakrát. Obžalovaný ve své prvotní procesní výpovědi připustil dvě rány vidlemi, toto zopakoval před vazebním soudem, teprve později připouštěl toliko jedinou ránu, avšak tuto změnu v jeho výpovědi soud vyhodnotil jako účelovou, jak bylo shora odůvodněno. Svědkyně T. hovořila ve své výpovědi o tom, jak se od poškozeného dozvěděla o 2 ranách vidlemi, toto pak koliduje s tvrzením samotného poškozeného učiněné v nemocnici, kdy sám před policejním orgánem hovořil o jedné ráně. Soud však neměl důvod nevěřit svědkyni, když tato uvedla, že jí poškozený výslovně řekl, že si pamatuje 2 rány vidlemi. Každopádně takový rozpor mezi poškozeným a svědkyní nelze vykládat tak, že by soud nemohl vycházet z prvotních výpovědí samotného obžalovaného o 2 ranách, což koresponduje celkově přesvědčivému svědectví Nikol T. Toto tvrzení obžalovaného pak ostatně odpovídá zjištěním znalce z odvětví soudního lékařství. Znalec sice nejprve v písemném posudku, resp. v rámci jeho doplnění, hovořil o 3 ranách, ovšem posléze u hlavního líčení připustil, že krvavé oděrky na hrudníku mohly vzniknout i v době, kdy obžalovaný vytahoval zabodnuté vidle z těla syna a ty se tak mohly svézt po jeho tělním povrchu. Co je však podstatné, podle zkoumání znalce nemohla poranění v podobě 3 vbodů, tj. na pravé straně krku, nad hrdelní jamkou a na přechodu levé strany krku a levého ramene, vzniknout jedním jediným úderem, jednoznačně dvěma údery, když dvěma úderům odpovídají protijdoucí bodné kanály, což nelze vysvětlit jinak než že se jednalo o opakované údery; přitom znalec uvedl, že nemůže vyloučit, že vbody nad hrdelní jamkou a na přechodu levé strany krku a ramene vznikly jedinou ranou. Tento závěr znalce je i podle soudu jednoznačný a nijak nevyvratitelný, a nemůže proti tomu obstát účelová obhajoba obžalovaného o jeho nekontrolovaném pádu s vidlemi, kdy jedině takto mohl zavadit s vidlemi o tělo syna. Navíc mezi oběma těmito údery vidlemi muselo dojít ke změně postavení obou aktérů nebo ke změně způsobu útoku vidlemi v rukou obžalovaného, což zase vylučuje absurdní obhajobu obžalovaného o jeho pádu s vidlemi na tělo poškozeného, kdy obžalovaný nenabídl (a ni nemohl nabídnout) logické vysvětlení pro opakované vbody do těla syna vidlemi během jeho pádu na zem a ani znalec neměl žádné možné vysvětlení pro mechanismus úrazového děje popsaný obžalovaným. Předmětné vidle pak byly dle znaleckého zkoumání plně způsobilé ke vzniku zranění na těle poškozeného. Tomu ostatně odpovídá ta okolnost vyplývající

z odborného zkoumání z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika, totiž že na dvou vnitřních hrotech (celkem ze 4) vidlí byly zjištěny drobné červené skvrny, z nichž byly provedeny stěry, kdy ve stěrech (označených jako FU09 a FU10) byla prokázána přítomnost lidské krve, byl u nich stanoven totožný profil DNA jedné osoby, který byl vyhodocen jako vhodný k dalšímu porovnání, přičemž takovým porovnáním bylo zjištěno, že stanovený profil DNA je individuálně shodný s profilem DNA ze vzorku poškozeného (zde je třeba upozornit na nesprávnost v písemném vyhotovení obžaloby ohledně údajné nepoužitelnosti krevních stop pro další zkoumání), a současně bylo stejným zkoumáním prokázáno, že ve stěru z násady vidlí byl stanoven smíšený profil DNA, jehož majoritní složka je individuálně shodná s profilem DNA obžalovaného Libora Š. Tedy jinými slovy předmětné vidle zajištěné v ložnici obžalovaného byly zraňujícím nástrojem použitým proti tělesné integritě poškozeného a tyto vidle byly předtím v držení obžalovaného. Ve věci je dále podstatná ta okolnost, že dle znaleckého zkoumání byly útoky vidlemi proti tělu poškozeného vedeny nejméně středně velkou silou, spíše však velkou silou, když bodný kanál zraňující pravou plíci musel být dlouhý okolo 9,5 cm od kůže poškozeného dovnitř. Znalecká úvaha o nejméně střední síle úderů vedených vidlemi pak odpovídá popisu onoho „vystartování“ či „vyběhnutí“ obžalovaného držícího tyto vidle proti tělu poškozeného.

47. Stejným způsobem jako na pozměněnou verzi skutkového děje dle obžalovaného pak soud nahlížel na doplňující výpověď poškozeného učiněnou před policejním orgánem, kterou se snažil zastávat i ve výpovědi v řízení před soudem. Poškozený se dle zjištění soudu snažil podporovat obhajobu svého otce, kdy však nebyl schopen racionálně vysvětlit zjevné existující rozpory oproti jeho prvotní procesní výpovědi z nemocničního lůžka. Soud tedy níže poukazuje na jednotlivé zjištěné rozpory. Poškozený před soudem hovořil o tom, že když přišel do futer dveří od ložnice otce, tak tam otec něco dělal s vidlemi směrem ke stropu, přitom nic takového ohledně manipulace s vidlemi poškozený na policii neuváděl. Stejně tak poškozený v nemocnici neuváděl nic o tom, že by vůči otci měl pronést provokativní slova „jestli jsi takový borec, tak mě zabij“, dále nehovořil o tom, že by vůbec stál ve futrech dveří od ložnice otce, že by udělal dopředný krok vůči otci směrem do ložnice, toto naopak výslovně negoval, jak již bylo shora rozvedeno, rozdílně před soudem uváděl, že v ložnici svítila jen TV, a pouze v pravděpodobnostní rovině připouštěl, že se tam někde mohl motat jejich pes, ačkoliv toto vůbec ani náznakem nezmínil ve své prvotní výpovědi, kdy tedy ani nehovořil o pádu otce na zem s vidlemi. Stejně jako jeho otec před soudem i svědek uváděl, že měl vidět otce manipulovat s vidlemi směrem ke stropu, ačkoliv ona mucholapka byla upevněna na garnyži nad oknem, přitom svědek nedokázal uvést, co měl vlastně otec takto provádět. Poškozený se liší i v popisu postavení s otcem vůči sobě navzájem, kdy zatímco obžalovaný hovořil o tom, že v době příchodu syna stál k němu zády, pak naproti tomu jeho syn uváděl, že otec stál k němu čelem. Zatímco v nemocnici poškozený demonstroval postoj otce s vidlemi vůči němu samotnému a hovořil o tom, že otec na něj šel s vidlemi a bodnul jej, pak před soudem, nikoliv pro soud překvapivě, uváděl něco diametrálně odlišného, totiž že nezaznamenal, že by na něj otec letěl s hroty vidlí.

48. V řízení pak byla prokázána motivace poškozeného vedoucí jej k pozměnění původní usvědčující výpovědi. Svědkyně T. totiž před soudem uvedla, že se jí poškozený následně svěřil, že chce pozměnit svou výpověď, aby pomohl otci v jeho trestním stíhání, kdy řekl slova „že by mu chtěl snížit trest“. Podle svědkyně jí to měl poškozený říct na dvou společných schůzkách někdy v listopadu 2024. Tvrzení svědkyně pak koresponduje jí předložená komunikace na sociální síti Messenger, v níž jí poškozený na začátku prosince téhož roku poněkud zazlíval, co vše uvedla na policii. Z vyjadřování poškozeného v rámci této komunikace je pak zřejmé, že musel být informován o obsahu procesní výpovědi svědkyně ze dne 29. 11. 2024, v níž policejnímu orgánu vyjevila okolnosti ohledně incidentu, jak se o tom dozvěděla od poškozeného, ba dokonce z této komunikace vyplývá, že poškozený měl být v kontaktu s obhájkyní obžalovaného, od které se měl právě dozvědět informace o obsahu výpovědi svědkyně. Za takto zjištěné situace pak není pro soud překvapující, že verze skutkového děje pozměněná poškozeným, jak našla výraz v jeho doplňující

výpovědi před policejním orgánem, obsahově v hrubých obrysech odpovídala pozměněné verzi skutkového děje obžalovaného, se kterou obžalovaný přišel ve stejné době jako poškozený, kdy se ozval vyšetřovateli této trestní věci s tím, že chce uvést věci na pravou míru. Oba aktéři incidentu se tak zjevně snažili dodatečně navzájem obsahově přizpůsobit své výpovědi, aby nebyl obžalovaný stíhán pro zvolenou právní kvalifikaci svého jednání. Poškozený však narazil na svědkyni T., která projevila smysl pro spravedlnost a odmítla se nechat ovlivňovat svým bývalým přítelem a již ve zmíněné komunikaci mu dala na srozuměnou, že bude vypovídat toliko pravdu. Je možné poukázat v těchto souvislostech na to, že pokud měl poškozený dle svého vyjádření během 2-3 týdnů po prvotním výslechu pocítit výčitky svědomí s tím, že dle něj prvotně nevypovídal proti otci pravdu, pak podle jím uváděných časových souvislostí zakoušel výčitky svědomí někdy maximálně okolo první poloviny října 2024, přesto se však ozval vyšetřovateli dle tvrzení svědka P. až někdy týden přede dnem 29. 11. 2024, tj. více než po měsíci, tedy je otázkou, proč by poškozený byl zhruba měsíc nečinný, navíc za situace, kdy jeho otec byl obviněn z pokusu zvlášť závažného zločinu a byl vzat do vazby. Takto vylíčené časové souvislosti pak jednoznačně nasvědčují tomu, že nic takového se v mysli poškozeného neudálo a tento svou výpověď pozměnil nikoliv v záchvěvu zpytování svědomí, nýbrž účelově pod tíhou dalšího vedení trestního stíhání proti jeho otci.

49. Poškozený se dále snažil ve své výpovědi před soudem napadat relevanci své prvotní procesní výpovědi poukazem na některé okolnosti provázející tento jeho prvotní výslech. Tak předně poškozený u hlavního líčení uváděl, že tehdy vypovídal na nemocničním lůžku v situaci, kdy byl ještě pod vlivem léků a cítil se poněkud „zdrogovaný“. Toto jeho subjektivní líčení svého vnitřního stavu je však nutné odmítnout, když z lékařských zpráv se sice podává, že poškozený skutečně byl ještě ke dni 20. 9. 2024 zamedikován léčivem Tiapridal (tento mu byl vysazen o den později, k tomu čl. 257 verte), avšak jak bylo zjištěno z výpovědi vyšetřovatele kpt. P., pak tento každý den telefonicky ověřoval u zdravotnického personálu možnost provedení prvotního výslechu poškozeného a ke dni 20. 9. 2024 již souhlas lékaře obdržel, tedy nepochybně by lékař nesvolil k výslechu, pokud by to neumožňoval stav vědomí pacienta s případným negativním ovlivněním medikamenty. Svědek kpt. P. před soudem jednoznačně uvedl, že se na způsobilost k výslechu ubezpečoval dotazem i u samotného poškozeného, který k výslechu svolil se slovy, že chce vypovídat a mít to za sebou, kdy svědek své dotazy na způsobilost poškozeného vypovídat zaměřil i ve vztahu k podávaným tlumícím lékům, přičemž poškozený dle svědka uvedl, že není léky ovlivněný. Poškozený sice svůj stav během výslechu na nemocničním lůžku v jedné části své výpovědi před soudem popisoval tak, že místy usínal, v další části však toto usínání negoval a připustil, že jej nemuseli během výslechu budit, ba dokonce ani nežádal přestávku během výslechu. Svědek kpt. P. sice uvedl, že poškozený na něj během výslechu působil jako malátný, ovšem na druhou stranu k tomu dodal, že malátnost se projevovala jen tak, že měl zmírněné tempo mluvy a mluvil tišeji, avšak neusínal, a dále svědek doplnil, že poškozenému bylo rozumět, tento nedrmolil, neopakoval se, mluvil věcně a nemluvil nesmysly. To, že svědek působil zpomaleněji a mluvil tišeji, lze snadno vysvětlit poukazem na závažná poranění v oblasti krku a plic. Tehdejší způsobilost poškozeného k výslechu pak kpt. P. demonstroval i tím, že si poškozený při doplňujícím výslechu zpětně vybavoval, kdo byl tehdy přítomen u jeho výslechu u nemocničního lůžka a jaké postavení měly jednotlivé 3 osoby přítomné u výslechu. Ostatně pokud by se během výslechu vyskytly nějaké nestandardnosti v podání poškozeného, nepochybně by na to reagoval přítomný obhájce obžalovaného, žádné námitky proti vedení a průběhu výslechu však z protokolu o výpovědi poškozeného nevyplývají a námitky negoval i svědek kpt. P. Z výpovědi svědka kpt. P. bylo dále prokázáno, že poškozený byl v době výslechu plně orientován časem i situací, kdy byl před výslechem řádně poučen o možnosti nevypovídat proti otci, čehož nevyužil, toto ostatně poškozený potvrdil před soudem, dále byl poškozený seznámen s tím, jaká právní kvalifikace byla zvolena policejním orgánem pro jednání jeho otce a že tento byl vzat do vazby toho dne, podle svědka pak u poškozeného nezaznamenal neochotu nebo strach vypovídat proti otci, poškozený pak neměl dle policejního komisaře v rámci svého zákonného poučování dotazy stran toho, jestli by si nemohl svou výpovědí ublížit, ba dokonce když jej svědek poučil o následcích křivé výpovědi

či křivého obvinění, tak poškozený neměl požadavek na upřesnění, jediné, o co se poškozený dle svědka zajímal, tak byla otázka náhrady újmy, se kterou se původně připojil k trestnímu řízení. Rovněž tak svědkyně T. ve své výpovědi hovořila o tom, že poškozený při její návštěvě dne 22. 9. nebo 23. 9. 2024 ve FN Ostrava vypadal unaveně, ale neusínal, co říkal, mělo hlavu a patu, a pokud svědkyně připustila nějaké zmatené chování bývalého druha, tak tím měla na mysli to, že si poškozený dělal srandu či snad flirtoval s personálem oddělení. Z tohoto úhlu pohledu tak nebylo soudem shledáno žádné procesní pochybení na straně policejního orgánu při opatření zásadního usvědčujícího důkazu v případě prvotní procesní výpovědi poškozeného.

50. Z výslechu svědkyně T. dále vyplynulo, že se jí poškozený následně na schůzkách v obci xxx snažil vsugerovat to, že měl být v době svého výslechu v nemocnici pod vlivem léků zmatený a uvádět špatné informace, kdy toto jen prokazuje snahu poškozeného ovlivnit tuto svědkyni podáváním nepravdivých informací, kdy se tak chystal na změnu své výpovědi jsa veden snahou pomoci otci v jeho trestním stíhání. Stejným způsobem pak poškozený nepochybně ovlivňoval svědkyni i líčením údajné manipulace svého otce s vidlemi při práci s mucholapkami, kdy pak svědkyně takovou zobecňující informaci zprostředkovanou poškozeným podala policejnímu orgánu při výslechu dne 29. 11. 2024 („snad měl s nimi něco sundávat“); svědkyně pak uvedla tuto okolnost na pravou míru u hlavního líčení s tím, že o údajné pracovní manipulaci s vidlemi se dozvěděla až na schůzce v xxx. Na oněch dvou schůzkách rovněž zazněla ta zásadní okolnost, kdy poškozený svědkyni tvrdil, že bude do budoucna v řízení tvrdit, že na vidle spadl sám či něco podobného, což ostatně koresponduje pozměněné verzi skutkového děje dle obžalovaného a poškozeného. Za podstatné je třeba dále považovat zjištění plynoucí z výpovědi svědkyně, totiž že dle líčení poškozeného se nedozvěděla nic o účasti psa obžalovaného při incidentu. Jestliže svědkyně rozdílně uváděla, že se s poškozeným nebavila o incidentu na listopadových schůzkách a v jiné části výpovědi to připustila, pak toto nemá vliv na věrohodnost svědkyně, když od nepřímého svědka jistě nelze očekávat detailně přesný popis a výčet informací, které se od poškozeného dozvěděla při jednotlivých příležitostech, totiž při setkání v nemocnici, na opakovaných schůzkách v místě bydliště, když do toho navíc vstoupila ona komunikace na sociálních sítích, a svědkyně si tak nemusela vybavovat přesně místo a příležitost, kdy se jisté informace dozvěděla, podstatné je totiž obsah sdělovaných informací a tyto si svědkyně poměrně přesně pamatovala. Pokud se pak svědkyně odchylovala ve své výpovědi ohledně toho, jestli se bavila s poškozeným o incidentu cestou domů z nemocnice, odkud jej vezla, či nebavila, pak se jedná o zcela podružnou okolnost, když svědkyně sama k tomu uvedla, že pokud se o něčem takovém spolu bavili, pak jen minimálně, neboť ve vozidle seděla i další osoba.

51. Stejně tak soud neuvěřil tvrzení poškozeného, že zranění na hrudi v podobě 4 krvavých oděrek mu bylo způsobeno za jiných okolností než útokem vidlemi ze strany obžalovaného. Předně je třeba poukázat na to, že poškozený v rámci prvotního výslechu na nemocničním lůžku nehovořil o tom, že by toto zranění nemělo souvislost s atakem jeho otce, dle svědka kpt. P. pak z úst poškozeného nezaznělo nic o poranění hrudníku poškozeného pořezáním od plechu v minulosti. Znalec z odvětví soudního lékařství odmítl tvrzení poškozeného, že by se jednalo o řezné rány od plechu. Pokud poškozený k tomu dále uváděl, že toto poranění si přivodil už nějaký čas přede dnem 17. 9. 2024 se slovy „je to dlouho zpátky, pár měsíců určitě“, kdy toto poranění již bylo zahojené, pak tato jeho vyjádření jednoznačně odmítl stejný znalec, který k tomu naopak uvedl, že se ke dni 19. 9. 2024 jednalo o ne zcela zhojené poranění, které by bylo starší více dnů, rozhodně ne týden a měsíc až měsíce. Zcela identické závěry pak stejný znalec učinil ve vztahu k plošné oděrce na levém předloktí, kdy sice nedokázal toto krvavé zranění jednoznačně vztáhnout k vidlím jako ke zraňujícímu nástroji, ovšem zranění mohlo vzniknout např. při pádovém mechanismu nebo přece jen i úderem vidlemi v oblasti přechodu kovové části v dřevěnou násadu. Poškozený k otázce takového poranění ostatně nenabídl možné vysvětlení jeho vzniku s tím, že o něm ani nevěděl, jsou pak tedy irelevantní jeho úvahy o tom, že se případně mohl bouchnout za jiných okolností.

52. Shora tedy bylo podrobně rozvedeno, proč soud při činění skutkových závěrů nevycházel

z výpovědí poškozeného učiněných v přípravném řízení při doplnění prvotní výpovědi a u hlavního líčení, a to v těch zásadních okolnostech, kdy se snažil napomoci otci v jeho trestním stíhání.

53. Z přehledu incidentů nahlášených v bydlišti obžalovaného, pro které policejní hlídky opakovaně vyjížděly (přes 50 zásahů !!!) zasahovat do sporů v rodině obžalovaného, ať už za trvání manželství obžalovaného či následně po jeho rozvodu, kdy v nemovitosti č. p. xxx v obci xxx zůstal bydlet se svými syny, a dále z jednotlivých výpovědí obžalovaného, poškozeného, dalšího syna Jiřího Š. a svědkyně Nikol T. prokazatelně vyplynula existence četných verbálních a fyzických konfliktů obžalovaného se členy jeho domácnosti. Obžalovaný pak před soudem nepřipouštěl žádné své fyzické ataky vůči členům jeho rodiny, kdy dokonce popíral i spáchání násilné trestné činnosti vůči své bývalé manželce, ačkoliv byl pro takový druh trestné činnosti pravomocně odsouzen, a to za jednání, kdy bývalé manželce vyhrožoval zabitím a přitom ji ohrožoval dvěma kuchyňskými noži; co více dokládá jeho nevěrohodnost než popírání pravomocného odsouzení, proti kterému ani nebrojil opravným prostředkem. Ačkoliv bylo shora rozvedeno, že poškozený Zdeněk Š. vypovídal přes soudem nepravdivě, pak přesto i jeho výpověď potvrzuje vzájemné fyzické násilí mezi ním a jeho otcem, kdy poškozený připouštěl, že on sám svého otce v minulosti fyzicky napadal údery do hlavy, a to i pěstí, stejně tak připouštěl své fyzické napadení otcem, podle poškozeného si často nadávali a vyhrožovali zabitím. Výhrůžky zabitím ze strany obžalovaného pak ve své výpovědi v přípravném řízení potvrzovala svědkyně T. z doby, kdy se zdržovala v místě bydliště svého tehdejšího partnera; pokud si svědkyně tyto výhrůžky nepamatovala, pak lze připustit nesrovnalost vlivem časového odstupu, kdy si nemusela pamatovat všechna negativa zažitá v místě bydliště obou aktérů, když třeba jejich slovní potyčky byly dle svědkyně velmi časté a logicky si tak nemusela pamatovat vše. Z přehledu o zásahu hlídek PČR v místě bydliště obou aktérů incidentu pak vyplývá, že obžalovaný měl již v minulosti vyhrožovat poškozenému násilím za užití potenciálně zraňujících nástrojů, totiž dne 13. 8. 2016 měl policistům na místě říkat, že má na syna nachystaný teleskop, se kterým ho „seřeže“, dne 17. 5. 2019 se měl policistů na místě ptát, jestli má poškozeného zapíchnout nožem a dne 18. 1. 2024 měl poškozenému vyhrožovat vyříznutím jazyku za užití nože. Byť obžalovaný před soudem popíral užití takových výhrůžek, pak vylíčení chování obžalovaného ze strany zakročujících hlídek plně zapadá do prokázaného chování obžalovaného v posledních letech, totiž vyhrožování, vulgární verbalizace a fyzického násilí v soužití s poškozeným. Poškozený pak popisoval svého otce tak, že se stával pod vlivem alkoholu agresivní, kdy většinou vyřvával, a když byl otec pod vlivem alkoholu, tak docházelo mezi k incidentům, k nimž vyjížděla PČR. V této souvislosti je možné poukázat na tvrzení syna obžalovaného Jiřího Š., který na úřední záznam o podání vysvětlení jednoznačně uvedl, že u jeho otce posledních 20 let docházelo ke stupňování požívání alkoholu, kdy požíval denně, v opilosti pak býval agresivní, používal i různé předměty, které mu přišly pod ruku, kdy jeho agresivita měla být převážně verbální, nicméně jak je patrné z obsahu tvrzení svědka, připustil i házení předměty ze strany svého otce. Dle svědka Jiřího Š. si pak otec i bratr navzájem vulgárně nadávali, kdy za většího agresora pak považoval svého otce. Nyní projednávaný incident tak byl vyvrcholením těchto vzájemných sporů vyplývajících z neurovnaného způsobu života otce a syna Š. Pro úplnost je třeba uvést, že výpověď svědka Jiřího Š. učiněnou na svědecký protokol pak soud shledal za účelovou a nepravdivou v té části, kdy se snažil korigovat svá předchozí tvrzení z úředního záznamu o podání vysvětlení o napjatých vztazích mezi otcem a bratrem. Svědek totiž hovořil o tom, že jeho otec a bratr se fyzicky nenapadali, ačkoliv shora bylo doloženo tvrzení jeho bratra, že se tak ve skutečnosti dělo. Pokud svědek hovořil o tom, že má z doslechu informaci, že se jeho bratr snažil otce zbavit tak, aby šel do basy nebo na léčení, pak jeho tvrzení je nevěrohodné už tím, kdy odmítl označit osobu, od které se to dozvěděl. Pokud obhajoba poukazovala na účelovost v počínání poškozeného, který měl obžalovaného v rámci jejich soužití provokovat a tohoto nepravdivě oznamovat orgánům pro protiprávní jednání, kdy bylo v této souvislosti poukazováno na usnesení PČR o odložení věci pro skutek ze dne 18. 1. 2024 (k tomu čl. 396-397), pak k tomu je možné uvést, že i přes odvolání předchozích tvrzení ze strany poškozeného vůči jeho otci tehdy při prověřování věci se klidně

situace podle soudu mohla odehrát tak, jak byl incident původně nahlášen, kdy poškozený mohl i tehdy, stejně jako nyní u hlavního líčení, účelově „otočit“, aby v konečném důsledku nebyl jeho otec postižen za spáchání protiprávního jednání. Na tomto místě soud uzavírá, že nyní projednávané jednání pak jen zapadá do rámce špatných vztahů mezi oběma aktéry incidentu a bylo jejich vyvrcholením téměř s fatálním následkem v podobě lidského úmrtí.

54. Na základě všech shora rozvedených úvah soud uzavřel, že nemá žádných pochybností o vině obžalovaného stíhaným jednáním, s výhradou úpravy skutkové věty oproti žalobnímu návrhu, kdy počet úderů vidlemi ponížil na 2 rány, neboť zjištěné skutečnosti je nutné vykládat ve prospěch obžalovaného.

55. Soud pak jednání obžalovaného popsané ve výroku tohoto rozsudku právně kvalifikoval jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když se obžalovaný dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo. Obžalovanému bylo prokázáno zavinění ve formě nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že takové porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu způsobí, s tím byl srozuměn. Obžalovanému lze věřit, že nechtěl poškozeného usmrtit, a nejednal tedy v úmyslu přímém. Tomuto závěru nasvědčuje fakt, že se bezprostředně po útoku snažil poskytnout poškozenému laickou první pomoc, čímž dle zjištění znalce z oboru soudního lékařství významným způsobem zvýšil šance na přežití, přivolal rychlou záchrannou službu, a u zraněného poškozeného setrval, přestože již při hovoru s operátorem předjímal trestněprávní následky svého jednání. Na druhé straně s ohledem na charakter použité zbraně a razanci a zacílení opakovaných útoků vůči tělu poškozeného musel být obžalovaný s možným usmrcením poškozeného srozuměn, když k fatálnímu následku nedošlo jen díky rychlé lékařské pomoci a následné vysoce odborné péči, která byla poškozenému poskytnuta. Obžalovaný musel vědět, že opakovaným útokem vysoce zraňujícím nástrojem do oblasti hlavy, krku či hrudníku může dojít k poranění životně důležitých orgánů, kdy také skutečně opakovaně vedeným útokem byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě vykrvácením při poškození pravé krkavice a pravé hrdelní žíly, selháním srdeční činnosti při nasátí vzduchu do cévního průsvitu poškozené hrdelní žíly, udušením při kolapsu plic po průniku vzduchu do pohrudniční dutiny a oběhovým selháním při natlakování vzduchu do pohrudniční dutiny. Navíc nelze při hodnocení subjektivní stránky v počínání obžalovaného odhlédnout od té okolnosti, že obžalovaný po dobu 14 let pracoval jako policista zařazený ve výkonu služby na obvodním oddělení, kdy nepochybně vyjížděl k případům násilné trestné činnosti, a měl tedy povědomí, jaké následky mívají útoky proti zdraví a životu při použití zraňujících nástrojů, kdy ostatně uvedl, že výkon služby a při něm prožité zážitky na něm zanechal stopy a proto požíval v té době alkohol, pročež i nastoupil po dohodě s nadřízeným velitelem na léčení alkoholové závislosti. Ze strany obžalovaného šlo o typickou opileckou agresi, kdy jeho ovládací schopnosti byly v důsledku požitého alkoholu pouze nepodstatně sníženy, rozpoznávací schopnosti však zůstaly zcela zachovány. Do stavu opilosti se obžalovaný uvedl vědomě, negativní vliv alkoholu na svůj psychický stav nepochybně znal, kdy dle znaleckého zkoumání trpí rozvinutým syndromem závislosti na alkoholu. Znaleckým zkoumáním jiné forenzně významné duševní onemocnění u obžalovaného zjištěno nebylo, rovněž nebyly zaznamenány markery toxické psychózy, bylo dále zjištěno, že vykazuje nižší schopnost zvládat stresové situace. Za své jednání tak obžalovaný nese plnou odpovědnost a současně je plně schopen chápat smysl a význam trestního řízení. Svým jednáním obžalovaný zasáhl do zájmu společnosti na ochraně lidského života.

56. Za jednání popsané ve výroku rozsudku pak soud uložil obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání deseti let. Obžalovanému nepřitěžuje žádná okolnost. Naopak mu polehčuje, že se přičinil o odstranění škodlivých následků trestného činu (§ 41 písm. j) trestního zákoníku), když i podle vyjádření soudního lékaře svou laickou první pomocí významně zvýšil šance svého syna na

přežití poté, co si všiml jeho krvácejících zranění v oblasti krku, dále mu polehčuje, že trestného činu upřímně litoval (§ 41 písm. o) trestního zákoníku), kdy se sice obžalovaný v průběhu trestního řízení plně nedoznával, avšak celým trestním řízením prostupuje jeho uvědomění si možných následků a lze mu věřit, že by se příště takového jednání vyvaroval, a konečně mu polehčuje, že před spácháním činu vedl řádný život (§ 41 písm. p) trestního zákoníku). K této naposledy uvedené polehčující okolnosti je třeba uvést, že na jediné odsouzení obžalovaného pro skutek z r. 2007 je třeba nahlížet kvůli osvědčení v podmíněném odsouzení tak, jako by nebyl odsouzen, a tudíž k němu nelze přihlížet v rámci úvah o potrestání, a kdy přehled incidentů mezi ním a rodinou v místě bydliště nelze vykládat tak, že by byl obžalovaný ctihodným občanem, avšak protože nebyl postižen v žádném dalším trestním řízení a ani v přestupkovém řízení, nelze než závěrovat, že před spácháním činu vedl řádný život. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v trvání 10 až 18 let. Obžalovanému byl trest při zohlednění všech polehčujících okolností uložen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, když navíc jeho trestná činnost dospěla pouze do fáze pokusu, byť chybělo málo, aby došlo k fatálnímu následku jeho zavrženíhodného počínání, kdy soud dále přihlédl k neexistenci přitěžujících okolností. Resocializace obžalovaného se dle znaleckého zkoumání jeví jako problematická, nicméně není vyloučená, při adekvátní motivaci je obžalovaný schopen pozitivního vývoje, prospěla by mu protialkoholní terapie. Takto uložený trest se jeví být dostatečně přísným na to, aby obžalovaného odradil od páchání další trestné činnosti tohoto či jiného charakteru. V řízení nebyly zjištěny žádné průtahy v přípravném řízení, vazební řízení před soudem pak bylo konáno s co největším urychlením, nebyl tak zjištěn důvod pro korekci při úvahách o potrestání obžalovaného v otázce výměry trestu.

57. Za použití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku soud zařadil obžalovaného k výkonu tohoto trestu do věznice s ostrahou, když sice byly formálně splněny zákonné podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť mu byl za spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně 8 let, avšak soud má za to, že se zřetelem na závažnost trestného činu a na stupeň a povahu narušení pachatele bude působení na něj, aby vedl řádný život, v mírnějším typu věznice lépe zaručeno. Obžalovaný se totiž dopustil poprvé zvlášť závažného zločinu, trestná činnost obžalovaného nebyla dokonána vlivem jeho snahy zachránit synovi život, naštěstí nakonec úspěšné, tento zločin pak byl vyvrcholením velmi špatných rodinných vztahů mezi obžalovaným jako otcem a poškozeným jako jeho pokrevním synem, kdy neutěšená rodinná situace byla dílem dlouholetého nevhodného chování obou dvou osob, neboť vedli neuspořádané osobní životy, a to vlivem notorického požívání alkoholu, kdy jejich společné soužití bylo spíše plejádou neustálých konfliktů než naplňováním rodinného života. Současně soud přihlédl k tomu, že osobnost obžalovaného není natolik narušena, když nepáchá protiprávní jednání za situace, kdy není pod vlivem alkoholu, tedy páchání protiprávního jednání není u něj plánované, nýbrž vyvěrá jen z nezřízené konzumace alkoholu. V případě obžalovaného se nejedná o typického pachatele závažné násilné trestné činnosti, není třeba jej tak zařazovat do přísnějšího typu věznice.

58. Postupem podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pak soud obžalovanému dále uložil trest propadnutí věci, a to čtyřzubých kovových vidlí s dřevěnou násadou o celkové délce cca 194 cm a kovovými hroty o délce cca 30 cm, které jsou uloženy u zdejšího soudu pod V. D. (věc doličná) č. 1/2025. Tyto vidle, které byly policejním orgánem zajištěny v přípravném řízení, byly obžalovaným použity jako zraňující nástroj vůči tělesné integritě poškozeného, šlo tedy o nástroj trestné činnosti, byly ve vlastnictví obžalovaného, proto je na místě rozhodnout o jejich propadnutí.

59. V adhezním řízení soud postupem podle § 228 odst. 1 tr. řádu vyslovil povinnost obžalovaného zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky částku 190 955 Kč představující náklady na ošetření a léčení poškozeného Zdeňka Š. Soud neshledal ve vyúčtování proplacené zdravotní péče žádné nesrovnalosti, když poškozený byl několik dnů na lůžku intenzivní péče, tomu odpovídají vysoké náklady na jeho ošetření za jeden takový den a za následné doléčování, obžalovaný pak nevznesl žádné výhrady proti výši

požadované částky. Protože mezi jednáním obžalovaného, který způsobil zranění druhému, a vznikem škody na straně zdravotní pojišťovny, která hradila zdravotnickým zařízením náklady na léčení poškozeného, je dána příčinná souvislost, vyhověl soud uplatněnému nároku pojišťovny, a to v plném rozsahu uplatněného nároku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odvolání nemůže účinně podat ten, kdo se jej výslovně vzdal.

Jestliže byl obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li se poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Olomouc 13. března 2025

Mgr. Jiří Barbořík v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Látalová.